

KOMMUNISTISK POLITIK

***GØR KLAR
TIL KONFLIKT!***

Nr. 1
12. årg.

2008
7. januar -
17. januar
Støttepris 20 kr.

TEMA: DE KALDER DET "KRIG MOD TERROR"

2008: Tabere og vindere s. 2 • Der skal stærke midler til s. 3 • Foghs nytårsløgne s. 4 •
Skråt op med deres mådehold s. 7 • Ulighed er ikke retfærdig s. 8 •
Industrilandbrug s. 9 • FOAs nytårstale s. 10 • "Bring in the fresh fish" s. 11 •
De kalder det "krig mod terror" – nye digte af B.C. Andersen s. 12 •
'Terror kan komme fra Danmark' s. 14 • Destabiliseringen af Pakistan s. 15 •
IKMLPO s. 19 • Fidel Castro s. 21 • Debat s. 22 • Pay back time! s. 24

2008: Tabere og vindere

KOMMUNISTISK POLITIK

Årets store amerikanske begivenhed er præsidentvalget, hvis den ikke når at blive overskygget af en ny krig eller en ny 9/11 og undtagelsestilstand. Den irakiske og den voksende afghanske modstand har tilføjet USA mærkbare slag. Nederlaget i Irak vil være føleligt i mange år frem, lige meget hvilket af de to amerikanske kapitalistiske tvilling-partier, som vinder valget.

Bush og hans neocons har været en sådan katastrofe for USA og almindelige amerikanere, at det pludselig er muligt, at en sort mand eller en (hvid) kvinde kan blive den ny høvding i Det Hvide Hus.

Krigstrætheden har været der længe i USA, hvor de virkelige omkostninger i blod og penge af katastroferne i Irak og Afghanistan og fra 'krigen mod terror' omhyggeligt holdes skjult. Man lader endog som om det atter går fremad militært i Irak og at det har 'hjulpet' med flere amerikanske tropper, så en militær sejr er inden for rækkevidde. Sandheden er, at amerikanerne ikke har gennemført større offensiver med deres medfølgende tab – og at Al Sadr's shiamuslimske Mehdi-hær har erklæret våbenhvile i en bestræbelse på at hjælpe Iran og amerikanerne.

USA har tabt krigen i Irak. De er ved at tabe krigen i Afghanistan. Og de vil også tabe 'krigen mod terror', selv om den spreder sig over 49 lande og alle kontinenter og er så beskidt som nogen krig, Hitler kunne have drømt om.

Og USA's banemand er først og fremmest den irakiske modstand, som har ydet verdens folk uvurderlige tjenester.

Og vinderne er? Ja, der er små vindere, og der er store vindere. Små vindere som Iran, Syrien, oppositionen i Libanon, Hamas og andre. Og der er også store vindere. Rigtig store vindere endda.

I 2008 afholdes OL i Kina – og i år – Rottens år, vil Kina træde i karakter på verdensarenaen som en ny global magtfaktor, først og fremmest som økonomisk stormagt. USA er igen ikke den eneste supermagt i verden. Dens drøm om uanfægtet verdensherredømme i form af Projektet for det nye amerikanske Århundrede og den evige 'krig mod terror' er i gang med at lide skibbrud. Selvom USA fortsat er verdens stærkeste magt – og den farligste imperialistmagt og ledende militærmagt, som nogensinde har eksisteret – er den så svækket af sine egne bestræbelser på at erobre verden, at den er ved

at få følgeskab af fire store magter, der alle er i fremgang: Kina, Rusland, måske Indien – og selvfølgelig Den europæiske Union, der allerede i dag har overhalet USA som verdens stærkeste økonomiske magt. USA er verdens største skyldnation, mens Kina er den største kreditor. Og den økonomiske krise spidser til dag for dag i USA.

Store kapitalistiske magter bliver uvægerligt imperialistiske stormagter, uanset om nogle af dem så også måtte betegne sig som 'socialistiske'. Og fra 2008 ser vi fem imperialistiske supermagter: Den største såret, fire andre på vej frem. Det signalerer nye store farer for folkene. Er krigen i Irak og Afghanistan interventionskrige, hvor USA's stormagtskonkurrenter enten har været med eller har set på, mens USA og dets allierede blødt, og er 'krigen mod terror' i vidt omfang en stedfortræderkrig, betyder eksistensen af fem atombevæbnede supermagter en øget fare for en ny imperialistisk omfordelingskrig à la første verdenskrig eller starten på den anden. Den bipolære verden med to supermagter USA og Sovjetunionen eksisterede i adskillige årtier. Den unipolære verden med USA i spidsen i knap to. Med hele fem løbske imperialistiske supermagter, som alle vil have en del af det globale rov – råstoffer, afsætningsmarkeder, regioner for kapitaleksport og superprofit, bliver verden stadig mere usikker og eksplosiv. Et nyt våbenkapløb er i gang, som vil matche og overgå den kolde krig.

Den europæiske Union har goblet hele central- og østeuropa op. Fra den 21. september 2007 blev 9 af de 10 lande, som indtrådte i unionen den 1. maj 2004 også en del af Schengen-aftalen. Som en avis skrev: 'EUs ydre grænser rykker mange hundrede kilometer med vest og sydvest.' De nye medlemmer af pasunionen er Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Ungarn, Slovenien, Estland, Letland, Litauen og Malta. De gamle europæiske kolonimagters ekspansion er i gang igen. Og samtidig nægter deres topledere befolkningerne at stemme om den nyeste unionsforfatning!

Imperialisme betyder, som Lenin sagde, 'reaktion over hele linjen', krig, aggression, beskæring af de politiske og sociale menneskerettigheder frem til åben terror.

Fascismen er et barn af imperialismens produktive, giftige og dødelige skød.

Redaktionen den 4. januar 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf. 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 310 kr.
År (25 nr.) 530 kr.
Institutioner
½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.
Betalles til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 14.01.08

Der skal stærke midler til!

Det må stå krystalklart, at mens direktørerne har bevilget sig selv rekordstore lønstigninger, og regeringen giver de rige skattelettelser og de multinationale skattefrihed, så er der lagt op til, at de offentligt ansatte får stort set ingenting – og intet ekstra – på trods af alle løfterne i forbindelse med sosu'ernes aktioner og under valgkampen.

Vent til overenkomsten, lød det.

Så får I ingenting!

Den 18. december udtalte Helle Thorning Schmidt, at hun var tilfreds med regeringens lønudspil til de offentligt ansatte. SF ved Ole Sohn erklærede samtidig også, at de var glade fordi (påstod de) *"regeringen er på rette vej"*. Dansk Folkeparti, der gik i kompagniskab med socialdemokraterne og vandt på det, er selvfølgelig også tilfredse og kalder illusionsnummeret om de påståede ekstrabevillinger for *'bedre at have en fugl i hånden end 10 på taget'*.

Men det var en død og rådden fugl, der lå i hånden. Det stod hurtigt klart, at der ikke var tale om et lønloft til de offentligt ansatte, men om en parlamentarisk sammensværgelse for at forhindre de offentligt ansatte i at få det fortjente løft, der også er en redningsaktion for den offentlige sektor selv. At gøre en fremrykning af penge, som alligevel skulle udbetales som taktregulering, er en tryllekunst, det er svært at slippe af sted med.

Socialdemokraternes medvirken i svindelen koster – og efter de kraftige reaktioner fra gulv og bagland kom Helle Thorning Schmidt med den ynkelige undskyldning, der tillige skulle være en 'forklaring': At Pia Kjærsgård ikke ville være med til mere.

Det holder ikke en dyt, men gør bare ondt værre.

Den elendige fuplønftale er indgået som en del af det større forlig om 'kvalitetsreform' og 'en ansvarlig økonomisk politik', som de lavtlønnede og det store flertal af offentlige ansatte skal betale til og for. Kapitalens 'ansvarlige' partier har talt sig tilrette om, hvordan de sikrer monopolernes

profitter i den kommende økonomiske krise. Det er indholdet af denne forstring. Det betyder, at de nu står sammen om at lægge en dæmper på lønforventningerne, som er *"skruet urealistisk højt op"*. Det betyder et sammenhold om at gribe ind i en storkonflikt med et lovindgreb, *"hvis parterne ikke selv kan finde ud af det"*. De har aftalt, at man vil holde sig omkring de sølle 4 % som det private områdes overenskomster endte på i foråret på grund af udemokratiske sammenkædningsregler.

KOMMENTAR

De såkaldte støttepartier for de offentligt ansattes krav har klædt sig selv af som løftebrydere – Socialdemokraterne, SF, Dansk Folkeparti står afklædte, den ene mere blottet end den anden..

Der er kun en mulig konklusion: de offentligt ansatte, som kæmper alle arbejdendes kamp, kan ikke basere sig på de parlamentariske tryllekunstnere. De må tage sagen i egne hænder og forberede en effektiv storkonflikt. Der vil de få de fleste af støttepartierne som direkte modstandere, hvis der gri-

bes ind med et lovindgreb, der sikrer regeringens 0-udspil, eller nogle krummer, piftet op med forskellige små kosmetiske fiksfakserier der skal foregive, at de nu har tænkt særligt på de lavest lønnede.

Skal sosu'erne og alle de andre almindelige offentligt ansatte vinde, skal der stærke midler til. Effektive konflikter, mobilisering, strejkekomiteer – alle de ting, som er uundværlige i en virkelig kamp. Den kommende konflikt vindes *ikke* som en kolonihavestrejke, men kun ved at det store flertal af offentligt ansatte konkret engagerer sig i den og kæmper for at vinde.

Det er muligt, fordi de offentligt ansatte med sosu-assistenterne i spidsen har fået nok: Lønnen er alt for lav, arbejdspresset er alt for høj, der må flere hænder til.

Det er nu kravene bør rejses og det er nu konflikten bør forberedes - og samtidig advares imod enhver ide om regeringsindgreb i en kommende storkonflikt.

Sundhedspersonalet i Finland har vist vejen i en tilsvarende situation som den de offentligt ansatte i Danmark befinder sig i. Med deres ekstraordinære kampskridt med deponering af kollektive opsigelser sikrede de sig en lønforhøjelse på 25 % i en aftale, der kom på plads inden en storkonflikt. De vandt, fordi de var forberedt på at kæmpe – hele vejen igennem.

At benytte kampskridtet med kollektiv opsigelse kan også gøre sin gavn i Danmark. At sige kollektivt op (med hensyntagen til nødberedskab) kan ikke undgå at gøre indtryk. Opsigelser som træder i kraft ved konflikt hvis kravene ikke er opfyldte og med en advarsel om, at de også vil være i kraft i tilfælde lovindgreb. Sådanne kollektive udmeldinger og kampskridt kan vise vejen, styrke solidariteten og bevidstheden om fælles styrke. .

Det offentligt ansatte står ikke alene med deres krav og i deres kamp, men har størstedelen af befolkningens opbakning.

Foghs nytårsløgne

Krigsforbryder Foghs nytårstale blev traditionen tro brugt til at lancere regeringens egen politiske dagsorden. Spørgsmål, der intet blev sagt om i valgkampen få måneder tilbage, står nu på dagsordenen: EU og økonomisk krise og den gode krig. En lang liberalistisk løgnehistorie.

Med krigsforbryderen og lystløgnerens nytårstale som skoleeksempel på det røgslør af propaganda, som regeringen omgiver sig med, er det værd at se nærmere på enkelte dele.

For Danmark er ikke velfungerende, som Fogh praler med. Hele den økonomiske struktur er bundrådden. Forbrugsvarer er produceret på den anden side af jorden og sejles og transporteres på lastbil tusindvis af kilometer, fordi det er legalt at tjene penge på den billige arbejdskraft i fattige lande. Højkonjunkturen har som i tresserne været baseret på spekulation i hastigt opført byggeri og finansieret med spekulation i stigende ejendomspriser.

Det virkelige behov for sunde, brandsikrede og energirigtige boliger og arbejdspladser er ikke blevet dækket. Til gengæld står masser af mennesker i bundløs gæld for et tag over hovedet.

Danmark er ikke et mulighedsnes samfund. Kun de rige har muligheder; de fattige har hverken mulighed for en længerevarende uddannelse eller et arbejde, der ikke giver risiko for nedslidning eller pludselig død på byggepladsen.

"Et samfund med frihed til forskellighed" er blevet regeringens valgslogan, og det skal ikke misforstås sådan, at der skal gives frihed til Christiania eller bare almindelige gode folkebiblioteker i de mindre byer.

Nationalistisk

"Vi kan alle glæde os, når Danmark og

danskere gør det godt og sætter aftryk i verden.

Det er resultatet af dygtige danskeres arbejdsomhed, ihærdighed og opfindsomhed.

For mange i verden omkring os er Danmark et forbillede og eksempel til efterfølgelse."

Hvem mon det er? Er det ikke nærmere sådan, at Danmark ses, som det er, et lille reaktionært land, der lever som halehæng til USA's og Storbritanniens imperialistiske ambitioner.

Det skaber ikke fælles glæde, når A.P. Møller-koncernen kan kalde sig en af verdens største ved gang på gang at lade hånt om sikkerhed og arbejderrettigheder.

Gennem mange år blev befolkningen tudet ørerne fulde af, at Danmark havde verden bedste sundhedsvæsen, verdens bedste skole osv.

Sandheden har altid vist sig at være middelmådig.

Den onde cirkel

Den kapitalistiske økonomi betyder, at kriser er et fast tilbagevendende fænomen. I korte perioder er arbejdsløsheden relativt lav, men kun for gennem lang tid at være meget høj. Hvilket især rammer ungdommen og de ufaglærte hårdt. Fogh praler om, at det går 'næsten for godt', er derfor en uvidenskabelig og historieløs løgn. Højere løn til offentlige

ansatte vil ikke betyde krise. Krisen er her allerede og kan slå igennem i løbet af 2008, om så alle arbejdede gratis.

Kravet om en løn, der modsvarer de stigende udgifter og en rimelig andel i den stigende produktivitet og rekordoverskuddene, betyder kun, at der ikke er så meget til skattelettelser til monopolerne – og i sidste ende til direktørernes bugnende lønningsposer. På ti år er topchefernes lønninger tredoblet, og de offentlige chefer er fulgt godt med de private. For 25 år siden tjente en direktør i en af landets 60 største virksomheder i gennemsnit seks en halv gange så meget som en industriarbejder. I 2005 tjente direktøren 14,7 gange mere end arbejderen.

Mangler der medarbejdere, skyldes det hovedsagelig regeringens egen dumhed og manglende vilje til at organisere tingene på en fornuftig måde. I stedet for tryghed og gode arbejdspladser har man valgt privatisering og kontrolsystemer.

Virksomhederne bliver ikke tvunget til at flytte produktionen, men flytter konstant uanset lønniveau, fordi det er legalt at løbe efter den billigste arbejdskraft og oversvømme landet med skrammel.

I FOA bliver nytårstalen med rette tolket som en slet skjult trussel om et regeringsindgreb under forårets overenskomster, og som et brud på den 'officielle' holdning under valgkampen, hvor Fogh ikke ville tale løn af hensyn til overenskomstforhandlingerne.

Tyrannisk

Under inspektion af de danske soldater i Afghanistan har alle ifølge Fogh levet op til hans forventninger om 'holdninger' og 'værdier'.

Det må kaldes en grim anklage mod den gruppe af meget unge tropper, der er sendt ud i et forbryderisk ærinde. Regeringen og statsministeren må selv stå til ansvar for deres kriminelle handlinger, der i løbet af få måneder har kostet et stort, men ukendt antal afghanske liv.

Krigene i Afghanistan og Irak udkæmpes ikke for den almindelige

befolkning i Danmark, de kæmpes for USA's og Vestens interesser i regionen.

Forestillingen om, at krigens terror kan knuse enhver selvstændig tanke hos irakere, afghanere eller noget andet folk – og dermed sikre deres genopbygning som amerikanske lydstaten – vil aldrig lykkes.

Foghs tale nævnte ikke med et eneste ord de mange tusinde ofre i de lande, Danmark har været med til at angribe, men de få danske ofre blev til gengæld nærmest helgenkårede.

Det hænger ikke sammen på den ene side at kalde ethvert tab af danske mennesker 'smerteligt', og så på den anden side prøve at omklamre alle danskere med den forestilling, at modparten ikke eksisterer, ikke har smertelige tab, ingen familier, der venter forgæves.

Krigspropagandaen fortsatte med

evindeligt henvisning til 11. september og de udokumenterede anklager mod modstanderne af de kolonialistiske krige og besættelser, som med folkeretten i hånden bekæmper aggressorerne.

"Hvis alle sagde: Vi vil ikke sende soldater for at forsvare frihed og fremme fred, ja, så ville tyrannerne terrorisere verden," meddelte løgneren Fogh.

Det er simpelthen verden på hovedet, når små, tilbagestående og fattige lande uden stærkt militær påstås at tyrannisere verden, mens verdens stærkeste og største militærmagter fra flere end 100 militærbaser spredt over hele kloden bomber løs.

Efter sin egen definition er Fogh en af denne verdens rigtige tyranner.

Nogen burde i så fald komme og bombe Danmark for at få fred.

Anti-kommunisme og EU

Fra glanshistorien om terrorkrigen til Unionens ikke mindre selvglade selvforståelse: Anden Verdenskrig var nok ødelæggende, men kommunisterne var hård undertrykkelse! Nu er alting blevet godt igen takket være samlingen i EU.

"Efter to generationers hård kommunistisk undertrykkelse bag Jerntæppet og Berlin-muren kunne vi endelig lukke et af de mørkeste kapitler i Europas historie. Et nyt Europa blev født."

Fogh gentog regeringsprogrammets erklæring om, at der skal tages stilling til EU-forbeholdene. Forhandlingerne med den enige 'opposition' om, hvordan den kommende afstemning skal tilrettelægges, er i fuld gang. Men at det bliver nævnt, betyder, at det er så godt som sikkert, at det bliver allerede i 2008.

Foghs euro-løgne

Som Foghs udenrigspolitik og krigspolitik er baseret på løgne (f.eks. om irakiske masseødelæggelsesvåben som krigsbegrundelse), er hans EU-politik det også. Nu vil han ikke bare forhindre danskerne i at stemme om den nye unionsforfatning, men også have afskaffet de fire forbehold og indført euroen i stedet for kronen.

Op til folkeafstemningen i september 2000 var Fogh som daværende 'oppositionsleder' en af dem, som truede danskerne med økonomiske tab og akut armod, hvis de dristede sig til at stemme nej til euroen.

Danskerne stemte nej – og har siden oplevet en langvarig økonomisk opgangsperiode. Fogh praler hvert eneste år i sine nytårs- og åbningstaler med denne højkonjunktur. Nu går det 'næsten alt for godt' – så arbejderne skal lade være med at kræve højere løn. Og euroen skal igen ind i stedet for kronen.

Hvad sagde Fogh egentlig, da han løj op til euro-afstemningen? For eksempel følgende (Jyllands-Posten 26. september 2000):

"Der er masser af såvel rationelle som følelsesmæssige grunde til at stemme ja:

Euroen er her allerede. Den danske krone er bundet tæt til euroen.

Danmark skal derfor føre samme økonomiske politik, som om vi er med i euroen. Men Danmark er ikke med til at træffe de beslutninger, som vi alligevel er afhængige af. Det er en meget ringe varetægelse af danske interesser.

Et ja vil give Danmark en økonomisk gevinst. Et nej vil påføre det danske samfund et økonomisk tab. Mange mennesker føler sig usikre på de økonomiske konsekvenser.

Men hvorfor løbe risikoen for økonomiske tab? Et ja er det sikre, nemlig en fortsættelse af den nuværende fastkurspolitik. Et nej er det usikre.

Et ja er derfor sund fornuft. Men det er også en hjerte- og følelsessag.

Et ja er nemlig et ja til et europæisk samarbejde, som savner sit historiske sidestykke."

Det sidste forklarede han med en ny løgn: 'EU er ikke et borgerligt projekt' (Berlingske Tidende 26. august 2000). I en kronik med denne titel hedder det:

"Den liberale model for internationalt samarbejde består altså i at udvikle institutioner og organisationer, som giver en ramme for fredeligt samarbejde mellem selvstændige nationalstater – om fri handel, om miljøbeskyttelse, om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet, om fælles forsvarspolitik osv.

Euroen er den naturlige fortsættelse af denne idé. For den fælles valuta får det indre marked og den frie handel til at fungere bedre. Og samtidig sætter Den Økonomiske og Monetære Union nogle grænser for politik, som er helt i overensstemmelse med en liberal tankegang."

EU, euroen og unionsforfatningen (som skal hedde reformtraktaten eller Lissabon-traktaten) er 'ikke et borgerligt projekt'. Fogh må tro, at jo federe løggen er, jo mere troværdig bliver den. Især når den krydres med tilsvining af EU-modstandere, krigsmodstandere og andet ærligt folk.

Brintvås

Nogle studerende fra Danmarks Tekniske Universitet (DTU) blev fedtet ind i nytårstalen af den grund, at de havde deltaget i en konkurrence med forsøgs-biler.

Fakta er følgende: Olieselskabet Shell afholder hvert år en konkurrence for studerende. Det er ikke et "verdensmester-

skab". At et oliefirma på den måde forsøger at få goodwill hos kommende ingeniører, kan kun lade sig gøre, fordi DTU og lignende uddannelsesinstitutioner er delvist privatiseret. De studerende skal selv ud og søge sponsorater, og de pågældende havde bygget deres gokart-lignede køretøj med dimser fra den danske industri.

Opgaven blev skrevet på engelsk,

hvad der er et krav fra potentielle arbejdsgivere, men også til dels hemmelig, således at ingen kunne få indsigt i teknologien, fordi evt. nytænkning skal kunne sælges eller patenteres.

Statsministerens bemærkning om, at "Brint er en lovende energikilde for fremtiden", er propaganda for en teknologi, der i øjeblikket ser ud til at være meget langt ude i fremtiden. Brint er det, som olieindustrien og Bush gerne vil satse alle forskningsmidlerne på, fordi det vil sikre, at biler bliver ved med at køre på benzin mange år endnu.

Brint er slet ikke i sig selv en energikilde. Det kræver masser af energi at producere. Så der er heller ingen gevinst for miljøet, ingen unge danskere at være stolt af.

Det er en stor, fed løgn, som viser, at Fogh-regeringen ikke har tænkt sig at ændre deres motorvejspolitik en tøddel.

Danskerne i kakkelovnen

Den borgerlige regering har lagt i kakkelovnen til danskerne. Trods de store folkelige protester og strejker fortsætter Fogh sin katastrofale nyliberale kurs uden vaklen, efter et nyt folketingsvalg vundet på løfter og bedrag.

Så længe bevægelserne imod krig, union, nyliberal udplyndring osv. er splittet op og kun kæmper på hver deres lille interesseområde, så vil Fogh og Co. sidde trygt på taburetterne.

Fsk

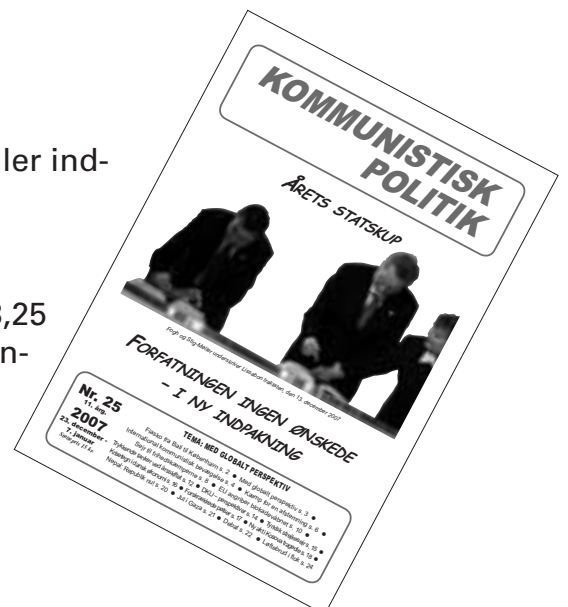
Forny dit abonnement!

Det er tid at forny abonnementet.

Husk at betale med det girokort, du har modtaget - eller indbetal og forny abonnementet over netbank
reg.nr. 1551. Konto16634271.

Pga. prisstigninger, ikke mindst portostigningen fra 8,25 til 10 kr., er vi at nødt til at hæve prisen for et års abonnement på Kommunistisk Politik fra 480 til 530 kr., og et halvårs abonnement fra 280 til 310 kr. Det er stadig under 10 kr. pr. blad.

Fremover vil løssalgsprisen være 20,- kr. pr. nr.

Skråt op med deres mådehold – Storkonflikten nærmer sig

Under valgkampen forsøgte Fogh igen og igen at slippe uden om de offentligt ansattes krav om mere i løn og flere hænder ved at foregive, at han mente, at løn og arbejdsforhold er overenskomstsspørgsmål, regering og folketing ikke skal blande sig i.

Ikke underligt opfatter de offentligt ansatte med sosu-assisterter og sygeplejersker i spidsen Foghs nytårstale med advarsler om mådehold som en provokation. Nu skal de offentligt ansattes krav og forventninger gøres til en trussel og dæmoniseres som det, der vil kunne sætte ”de gode tider over styr”, gode tider, hvor det aldrig før er gået så godt i Danmark. Så derfor er der næsten ikke noget til jer, ellers griber vi ind med lovindgreb, det var den reelle besked.

Men de lavtlønnede offentligt ansatte forstår kun alt for godt, at der er råd til, at de multinationale reelt friholdes for at betale skat i Danmark. At regeringen åbenbart mener, der fortsat er råd til, at den offentlige sektor undergraves mere og mere med privatiseringer og af, at folk søger væk fra området på grund af lav løn og stress. Nylige undersøgelser har påvist, at kommunalreformen især i ældresektoren har betydet yderligere

forringelser og ikke flere hænder.

Når FOA’s formand Dennis Kristensen udtaler, at en storkonflikt hermed er rykket meget nærmere, er det en realitet, man må man have bind for øjnene for ikke at kunne eller ville se.

Skal man være blot lidt i takt med sine medlemmer, så kan mindre ikke gøre det. Men for dele af den offentlige pampertop hos HK/Kommunal og AC kommer der advarende pegefingre om, at sådanne udtalelser ”odelægger forhandlingsklimaet og er med til at piske en stemning op”.

Det er klar tale fra en række top-pampere, der mener, de kan tillade sig åbent at prædike monopolernes mådeholdspolitik uden at føle deres harmdirrende medlemmers ånde i nakken.

Er der noget, der er behov for, så er det et opgør med at ”vise mådehold” eller at være ”økonomisk ansvarlige”.

Helle Thorning Schmidt deltager i hele dette kor om ”økonomisk ansvarlighed”, selvom hun forsøger at kamuflere det ved at kritisere Fogh for at give skattelettelser. I stedet gør hun kravet om en afskaffelse af disse skattelettelser til betingelse for nogle opjusteringer på

det offentlige område.

Der bliver mere og mere behov for, at arbejdspladserne skærer igennem hele denne mådeholds- og classesamarbejds-melodi.

Almindelige mennesker har ikke råd til en dårligt betalt og dårligt fungerende offentlig sektor, ikke mindst sundheds- og uddannelsessektoren.

Almindelige mennesker har ikke råd til, at monopolers friholdes for at betale skat. Det er et emne, der sommetider popper op, men ved politikernes og mediernes hjælp dysses ned igen.

Vi har heller ikke hverken vilje eller råd til at betale for deres krigseventyr.

Vi har hverken vilje eller råd til at bære en kommende krises byrder, mens de rige har skovlet profiler ind.

Der er god grund til at forberede et opgør med undergravningen af hele den offentlige service.

Der er god grund til, at de offentligt ansatte med sosu-assisterterne i spidsen fastholder, at nok er nok, og går til kamp for forbedringer.

Kritik af Cepas bogen: "Den retfærdige ulighed"

Ulighed er ikke retfærdig, men spild

Af Henrik Herløv Lund

Den reaktionære 'tænketa'nk' CEPOS idealiserer marked og ulighed, siger økonomen Henrik Herløv Lund, medlem af Den alternative Velfærdskommission.

Martin Ågerups nylige bog "Den retfærdige ulighed" indgår i CEPOS's vedvarende kamp for at udbrede nyliberalistisk tænkning og en nyliberal samfundsmodel med markedsøkonomi og markedsløsninger i højsædet. Det er en kamp mod den danske/nordiske velfærdsmodel og den rolle, som offentlig omfordeling spiller heri.

Martin Ågerup mener, at det danske samfund sagtens kan renoncere på ligheden, for vi har mere end nok af den. Men den fremstilling lader sig hos Ågerup kun gøre ved at 'klippe mere end en hæl og skære mere end en tå' af uligheden.

Det er således fortsat alt for stor ulighed i uddannelsessystemet. Børn fra arbejderhjem har betydeligt ringere chancer for at gennemføre en videregående uddannelse, selvom de er lige dygtige med akademikerbørn, målt ved karakterer. Der er altså ikke lige muligheder.

Skal Danmark klare sig som videnssamfund i den globale konkurrence, kræver det omfattende offentlige investeringer i uddannelse, herunder støtte til de, som tager uddannelse. Og det kræver ikke mindst, at vi får "intelligensreserverne" med. Alt dette skal vi gøre – ikke bare for at skabe øget lighed -, men nok så meget, fordi det vil være investeringer til det fælles bedste, for at ruste det danske samfunds samlede konkurrenceevne og øge den samlede vækst og velstand. Ågerups forslag om at afskaffe SU vil kun virke stik modsat.

Der er også i dagens danske samfund en stor social ulighed, hvad angår sundhed.

Ufaglærte og faglærte samt personer udenfor arbejdsmarkedet har ringere helbredssituation, større træk på sundhedsudgifter, flere sygeperioder og kortere middellevetid. Dette er ikke mindst et resultat af dårligt arbejdsmiljø, som arbejdsgiverne jo er ansvarlige for.

Dette repræsenterer imidlertid ikke bare, dårligere helbred og ringere livskvalitet og kortere liv end nødvendigt for en lang række mennesker samt et betydeligt privatøkonomisk tab for de pågældende. Men der også tale om et spild af mulig økonomisk vækst og velstand i form af tabt beskæftigelse og produktion.

Når Martin Ågerup i konsekvens af sin manglende prioritering af den sundhedsmæssige ulighed foreslår afskaffelse af sygedagpenge, vil det forstærke den helbredsnedbrydende effekt af den sundhedsmæssige ulighed. For CEPOS skattelettelser er ikke lige fordelt og uanset disse, vil der for en række fattige blive et spørgsmål om, hvorvidt man har råd til at være sygemeldt fx på grund af dårligt arbejdsmiljø. Har de syge ikke råd til at lægge sig syge, vil resultatet naturligvis blive forstærket nedbrydning af helbredet.

Ågerup antyder i sin bog, at udstødning af fx kontant – og startshjælpsmodtagere fra arbejdsmarkedet er "selvvalgt" dvs. egen skyld, fordi "det er for attraktivt at være på passiv forsørgelse". Det er simpelthen ikke rigtigt. Udstødningen fra arbejdsmarkedet skyldes beviseligt, at der for en række kontant- og

startshjælpsmodtagere er en række ikke – økonomiske barrierer, som forhindrer dem i at komme i beskæftigelse.

En betydelig del af kontanthjælpsmodtagerne er langt fra arbejdsmarkedet. Det skyldes mangelfulde eller manglende kvalifikationer, manglende arbejdsmarkedstræning, helbredsproblemer eller sociale eller psykiske problemer og for indvandreres vedkommende også sprogbarrierer, kulturkløft – samt diskrimination. Der er således for mange ikke tale om nogen selvvalgt tilværelse, men om at en række konkrete mangler og "objektive" barrierer holder dem ude fra arbejdsmarkedet.

Forarmelsesstrategi

Martin Ågerup satser på at skabe beskæftigelse gennem afskaffelse og yderligere reduktion af sociale ydelser: Arbejdsløshedsdagpengene skal helt afskaffes. Og selvom han i modsætning til næsten alle andre overførselsindkomster vil bevare kontanthjælp og førtidspension, så skal ydelserne sættes ned for at gøre det mindre attraktivt at "definere sig selv som svag og søge passiv forsørgelse".

Men en sådan strategi vil kun skabe yderligere fattigdom, fordi årsagerne til manglende beskæftigelse er andre end økonomiske. Tværtimod vil forarmelsen berøve modtagerne af sociale ydelser vigtige ressourcer til at kæmpe sig tilbage på arbejdsmarkedet.

I det hele taget er ulighed spild: Spild af menneskelig trivsel, livskvalitet og ikke – realiseret potentiale for den enkelte. Men også spild for samfundet: Af beskæftigelse og dermed at økonomisk vækst og velstand for os alle.

Men det findes der hos Ågerup ingen forståelse for: Hos ham virker kun jungeloven: Loven om at de stærkeste skal have lov til at rage til sig. Så må fanden tage de svage.

Det sidste demonstreres ikke mindst i Ågerups forslag om, at næsten alle over-

førselsindkomster skal fjernes, herunder folkepension, syge – og barselsdagpenge, børnefamilieydelse og arbejdsløshedsdagpenge.

Dette vil selvsagt navnlig belaste den økonomisk dårligere stillede del af befolkningen, som især er dem, som trækker på efterløn og folkepension, arbejdsløsheds- og sygedagpenge.

Men der ifølge Ågerup ingen grund til at staten skal omfordele til mennesker, der godt kan klare sig og betale selv. Ifølge Martin Ågerups plan skal disse statslige overførsler derfor erstattes af private forsikringer. Men det vil

belaste de lavere indkomster mest dvs. vende den tunge ende nedad.

Besparelserne på omfordeling og velfærd skal bruges til at finansiere CEPOS's evige universalløsning: En flad skat. Det siger imidlertid sig selv, at når man herigennem fjerner enhver progression i beskatningen dvs. eliminerer top og mellemskat, så vil en sådan skattereform under alle omstændigheder primært tilgodese de højere indkomster. Mens altså de besparelser på omfordeling og velfærd, der skal finansiere reformen, navnlig belaster de lavere indkomster.

Henrik Herløv Lund har skrevet bogen: "Ulighed er spild. Kritik af CEPOS – bogen: Den retfærdige ulighed og analyse og diskussion af den virkelige ulighed". Modskriftet er udkommet som e-bog på forlaget Alternativ. Det kan downloades på www.henrikherloevlund.dk.

Bogen kan i rapportudgave bestilles for 250 kr. på

henrikherloevlund@mail.dk

Artiklen er forkortet af KP.

Tre svin pr mand, kvinde og barn

*Produktiviteten i
industriLandbruget stiger og
en ny 'godsejerklasse'
vokser frem*

En EU-analyse af forholdet mellem antal arbejdstimer og indtjening i landbruget opgjort i 2007 viser at Danmark er gået 0,5 % ned i forhold til forrige år, og set siden år 2000 faktisk ikke har øget indtjeningen pr. arbejdstime mere end 2 %, hvilket f.eks. skal ses i forhold til at de baltiske lande næste har tredoblet profitten i samme periode.

Statistikken giver en indikation af, at selvom produktiviteten i det danske landbrug har været jævnt stigende - så der i øjeblikket er næste tre svin pr. dansker - er det øgede antal slagtesvin blevet ædt op af faldende priser og stigende omkostninger. Det giver også brikker til en forklaring på nogle af de udviklingstræk der for alvor er slået igennem og reelt betyder at en ny "godsejerklasse" er udkrystalliseret, mens landbruget reelt har forvandlet sig til en industri.

For det første er tidligere storbønder vokset til at omfatte mange landbrug. 6 til 10 store gårde under samme familie er ikke usædvanligt (også kaldet 'bedrift med flere ejendomme', en ejendom består som regel af flere driftsbygninger). For det andet har dansk kapitalistisk landbrug foretaget massive investeringer i Østeuropa.

Antal landbrug bliver stadig opgjort med udgangspunkt i de enkelte ejendom-

me, så det er relativt vanskeligt at gennemskue den reelle størrelse af bedrifterne. Har en bedrift over et bestemt antal dyreenheder skal den miljøgodkendes, og derigennem ses af tallene fra 2005, at omkring 33% af de 462 svinefarme med godkendelsespligt indgik i en bedrift med flere ejendomme. Det ses på den anden side ikke, om der i samme bedrift også indgik ejendomme med anden produktion eller andre typer af husdyrhold, som slagtekvæg, mælkeproduktion eller fjerkræ. Udviklingen er tilsyneladende gået hen over hovedet på de myndighederne, der skal give tilladelser og kontrollere at reglerne overholdes.

Et billede får man ved at se på udviklingen af landbrugets bygninger, der med hastige skridt er gået fra relativt mange mindre bygninger til betydeligt færre, men meget store anlæg. Opgørelsen over antallet af driftsbygninger fra Danmarks statistik viser at det har været stødt faldende; på ti år er omkring 100.000 bygninger blevet sløjet. Det samlede areal er i samme periode stort set bibeholdt. Mønsteret er at 3-4 ældre bygninger giver plads til en ny.

Et samstemmende billede tegner sig ved at se på fordelingen af maskiner og traktorer. De største bedrifter råder over halvdelen af den samlede "motor-effekt", altså relativt flere og større maskiner pr.

bedrift. Stigningen i energiforbrug i både diesel og strøm er tilsvarende koncentreret hos de store bedrifter.

EU spiller en afgørende rolle for udviklingen som den instans der både giver støttekroner og bestemmer stort set samtlige regelsæt, der skal efterleves. Det nævnte misforhold mellem øgede priser på korn og stagnerende priser på svin er derfor også fulgt op af EU reguleringer, der på den ene side "frigiver" braklagte marker svarende til hele Danmarks landbrugsareal, fordi det nu igen er blevet profitabelt at benytte de dårligste marker til produktionen af korn. Besparelsen i den udbetalte kompensation er på den anden side givet i øget eksportstøtte til svin og øget støtte til opbevaringsfaciliteter (overskudsproduktion til frysehuse eller benmel).

De nye storbønder er frygtede for deres fuldstændige uvilje til at forstå, at der gælder andre regler for et landbrug, når det har industristørrelse, end når det handler om 5 høns i baghaven. Regeringens syltekrukke hedder 'Nabogeneudvalget', og mens de henstiller og giver gode råd om 'godt landmandskab', er tusindvis landet over blevet ufrivillige naboer til gener, der i andre brancher er henvist til strengt lukkede industriområder for særlig farlig produktion.

Det EU-regulerede danske landbrug er langt fra en virkelig strukturændring, der kunne skabe en fornuftig og bæredygtig planlægning og den nødvendige centralisering - og fjerne det udelige og rådne lag af griske smågrever og jordbaroner.

Hver fjerde af de unge opgiver en uddannelse

Selvom 96 % af en årgang begynder på gymnasiet eller en erhvervsskole, er det kun 77 %, som gennemfører uddannelsen.

Hermed ligger Danmark nede på en 19. plads, når der sammenlignes med andre EU-lande, og man ser på, hvor mange der får en uddannelse efter folkeskolen.

Frafaldet er størst på handels- og erhvervsskolerne. Unge under erhvervsuddannelserne lider stadig under for få praktikpladser, selvom der i 2007 er sket forbedringer i udbuddet. Helt nye regler på ni forskellige erhvervs-uddannelser betyder nu, at kravet er, at den uddannelsessøgende skal have en praktikplads på forhånd. Dette kan sminke frafalds-statistikken, men ikke hindre en del unge i måske slet ikke at komme i gang med erhvervs-uddannelsen.

Stramninger mod arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere

Som beskrevet i Kommunistisk Politik nr. 25 2007 iværksættes fra årsskiftet nye stramninger mod ledige med store konsekvenser.

Hvis en arbejdsløs ikke logger sig ind på jobnet mindst én gang om ugen, får vedkommende i første omgang en påmindelse. Sker der ikke noget inden for syv dage, bliver den ledige automatisk registreret som ikke-jobsøgende og risikerer derfor at miste sine dagpenge eller kontanthjælp. Næste gang den ledige glemmer at logge på jobnet, mister vedkommende automatisk sine dagpenge.

En undersøgelse fra Teknologisk Institut fra 2007 viste, at fire ud af ti danskere er såkaldte computerblinde. De bruger aldrig en computer eller har kun et meget lille kendskab til information og kommunikation via computeren. Ligeledes i en undersøgelse fra Arbejdsdirektoratet sidste år svarede tre ud af ti 3F'ere, at de ikke har adgang til Internettet.

FOA: Nytårsudtalelse fra forbundsformand Dennis Kristensen

Overenskomstforhandlingerne på det offentlige område banker for alvor på døren i de kommende uger. De offentligt ansatte i stat, kommuner og regioner har alle krav på markant lønfremgang. Og 2008 bør blive året, hvor der skaffes mandeløn til de typiske kvindefag, siger forbundsformand Dennis Kristensen i sin nytårsudtalelse.

Mere og mere tyder på, at overenskomstforhandlingerne vil føre til konflikt. Med det veritable bombardement af advarsler om overophedning af den danske økonomi, såfremt de offentligt ansatte skal have samme andel af velstandsudviklingen i det danske samfund, som økonomer og politikere har igangsat, så kan det være svært at få øje på forligsmulighederne, når overenskomstforhandlingerne når frem til målstregen.

Finansministerens udspil kort før jul med velvillig nikken fra Dansk Folkeparti og oppositionen har desværre ikke ændret spor. Jeg er helt enig med dem, der har kaldt accepten af udspillet for et dobbelt vælgerbedrag. Både Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne lovede i valgkampens løb adskillige gange, at offentligt ansatte skulle tilgodeses med fem milliarder ekstra. Men aftalen før jul skaffer kun ganske få ekstra penge til de offentligt ansatte. Det er og bliver politisk snyd og bedrag, når man lover et – og i øvrigt har politisk flertal til sine planer – og så gennemfører en skinmanøvre, hvor man fremrykker de penge, der alligevel ville blive udbetalt i kraft af den særlige regule-

Sikkerhedsproblemer på Mærsk's boreplatforme

Inden for den seneste tid har det britiske arbejdstilsyn Health & Safety Executive lukket Mærsk-borefeltet Janice og den flydende enhed Global Producer III på grund af manglende sikkerhed.

Blot tre dage før, at det britiske arbejdstilsyn, HSE, lukkede Mærsk-feltet Janice på grund af dårlig sikkerhed, var tre kritiske oliearbejdere blevet fjernet, efter at de havde klaget over sikkerheden over for platformens ledelse og HSE.

- Netop hjemvendt fra 14 dages turnus på platformen fik de alle tre at vide, at Mærsk ikke ønskede dem derud igen. Det skete umiddelbart efter, at de havde rejst kritik af forholdene på installationen. Der er ingen tvivl om, at de blev sortlistet, siger Jake Molloy, formand fra oliearbejderforbundet OILC, til Nyhedsbrevet 3F.

Inspektør David Walker fra arbejdstilsynet er under et møde med Maersk Oil om Janice citeret for at sige, at

”Mærsk synes at lægge vægt på at have et indbringende projekt frem for at skabe en god sikkerhedskultur”.

Men Maersk Oil er ikke alene om at ignorere sikkerheden på oliefelterne i Nordsøen. Ud af en undersøgelse på næsten 100 oliefelter var 50 % i dårlig stand og har massive problemer, konkluderer en rapport udarbejdet af det britiske arbejdstilsyn.

Skræmmebilledet for sådanne oliearbejdspladser er katastrofen på boreplatformen Piper Alpha ud for den skotske kyst i 1988, hvor 167 mennesker mistede livet i forbindelse med en eksplosionsbrand.

Health & Safety Executive konkluderer, at olieselskabernes topledelse ikke bruger penge nok på vedligeholdelse af platformene efter adskillige år med manglende investeringer. Derfor har tilsynet sendt et opråb til landets politikere med krav om at få rettet op på forholdene.

ringsordning.

FOA har gennem 2007 forsøgt at sætte begrebet mandeløn til kvindefag på dagsordenen. Baggrunden er enkel nok. Det er simpelthen dybt urimeligt, at hver gang de typiske mandefag tjener 100 kroner, så er der kun 81 kroner til kvindefagene, når man sammenligner den samme uddannelseslængde. Det er baggrunden for FOA's forslag om at blandt andet sygeplejersker, pædagoger og social- og sundhedspersonale skal tilgodeses ekstraordinært.

FOA har foreslået cirka 1.500 kroner ekstra om måneden til cirka 264.000 ansatte i de typiske kvindefag. Det bringer ikke de berørte faggrupper op på niveau med mandefagene. Men det vil være et klart signal om, at samfundet erkender problemet og sit medansvar for en løn-indplacering, der stammer fra en svunden tid, hvor kvindearbejde ikke blev regnet for at have samme værdi.

Ved indgangen til 2008 må vi igen konstatere, at et arbejde med døde ting er betydeligt mere værd end pasning, omsorg og pleje for levende mennesker. Det samfund, som i længden accepterer denne skævhed, er ikke et værdigt samfund. Og de værdier om humanisme og ligevægt, som også har gjort sig gældende i udviklingen af det danske samfund, står i dag trængt og trægt.

Uanset at politikerne er løbet fra deres klare valgløfter, så indebærer FOA's overenskomstkrav fortsat, at alle offentligt ansatte skal have markante lønstigninger, og at 2008 bliver året, hvor der skaffes mandeløn til de traditionelle kvindefag. Vi vil rejse kravet med al vores styrke ved overenskomstforhandlingerne, og jeg er sikker på, at FOA's medlemmer er parat til at gå i konflikt for at få kravene indfriet. En tidligere amerikansk præsident sagde, at man godt kan snyde alle i nogen tid, og man kan snyde nogle hele tiden. Men man kan ikke snyde alle hele tiden. Det gælder også lige løn og lige behandling.

FOA vil gøre sit til, at ligestillingen mellem de traditionelle mandefag og kvindefag for alvor rykker i 2008.

"Bring in the fresh fish"

Deadline for denne klumme er blevet ufrivilligt fremrykket. Det skyldes ikke en travl redaktion, som man normalt kan forhandle med. Det skyldes, at jeg torsdag den 28. december kl. 14:11 skal befinde mig på Bording Station – lidt uden for Ikast, hvor jeg vil blive afhentet og bragt til Statsfængslet Midtjylland: Kærshovedgaard.

Jeg er, som de faste læsere ved, blevet udsat til at afsone en dom på en måned, som på grund af varetægt er nedskrevet til 19 dage. Det hele skyldes, at jeg den 1. marts ommøblerede en flaskecontainer på Nr. Alle på Nørrebro, hvilket i mange tilfælde vil udløse en bøde. Fængselsstraffen skyldes i dette tilfælde, at vi var nogle tusinde, der netop den dag syntes, at Nørrebro skulle ommøbleres. Politiet havde nemlig opløst vores demonstration. Myndighedernes udmåling af straffe kerer sig ikke om politiprovokationer.

På grund af min ringe økonomiske situation har jeg naturligvis taget ferie i samme periode. Nu ligger jeg i konflikt med min fagforening og Feriekontoret, fordi jeg – oplyst af en fængselsbetjent på Kærshovedgaard – er pålagt tvangsarbejde i 37 timer pr. uge. Da jeg havde forestillet mig at kunne benytte tiden til flere af mine fritidssysler, besluttede jeg at kontakte socialrådgiveren på samme institution:

- Den er god nok, men der foreligger én dispensationsmulighed. Hvis dit erhverv nødvendiggør det, kan du få lov til at arbejde med det i cellen i arbejdstiden.

- Jamen jeg er jo både freelance-journalist og novelleforfatter, men jeg må ikke medbringe min pc, har jeg fået oplyst.

- Det kan du også søge om dispensation for.

Så fik jeg travlt. En dispensationsansøgning blev skrevet og sendt. Der var ikke smurt for lidt på. Efter beskrivelsen var jeg en kombination af Martin Andersen Nexø og Günther Wallraff. Præcis ti dage efter fik jeg svar:

"Fængslet Kærshovedgaard har ikke fundet, at De udfylder betingelserne for udlevering af pc. For at kunne medbringe pc skal De være registreret med SE-nr/cvr.nr. samt kunne fremvise regnskaber fra firmaet som dokumentation."

Jeg undrede mig over, at den pågældende afdelingsleder havde brugt så lang tid til at formulere et så kortfattet brev, men så kom jeg i tanke om de betjente, der afhørte mig, da jeg blev varetægtsfængslet. Her foregik skrivet med tofingerssystemet, hvor hver pegefinger bruges til at søge efter tasterne, inden nedslaget beslutes.

Det største minus ved behandlingstiden er, at postkasserne kort efter modtagelsen var blevet forseglet af hensyn til nytårshærværk, så jeg ikke kunne nå at anke. Jeg er nemlig så heldig stillet, at jeg er interessant i et firma med regnskab og statsautoriseret revisor med kryds og bolle og remoulade. Kort sagt: hele moletjavsens. Denne dokumentation tager jeg med mig uden at have den mindste forhåbning om andet udfald.

Jeg er da også forsynet grundigt med bøger og fritidssysler, så hvis forplejningen er i orden, kan det jo være, at jeg vender tilbage en anden god gang.

Mindre end et døgn før afgang konstaterer jeg blot, at arbejdskammerater, venner og familie alle over en kam giver moralsk opbakning, om end den kommer lidt forskellig til udtryk. Mine arbejdskammerater har lavet et gruppebillede i A4-størrelse, hvor de vinkende ønsker mig en god tur. Med billedet følger en cd, hvor jeg er afbilledet på coveret – bag tremmer! Cd'en består af Fangernes kor af Verdi.

Min søn havde en anden udlægning, da han til familiens julefrokost henvendte sig til min nevø:

- Jeg ved, hvad rockerne i fængslerne siger, når de skal have deres "nytårsknald": Bring in the fresh fish.

Reno

Undercover

De taler
om noget, de selv finder på
trækker i lang kjortel, turban
sminker sig mørke
sprænger bomber
fremstiller sandheder
til bagbundne foran tv skærmen, der
lænket af kommentatorer
med nakke, bøjet mod nakke
ser løgner, frit myrde løs
fængsle fredsaktivister, der
opfordrer til modstand, mod de rigtige
terrorister
i mørke habitter
brede, hvide Pentagon-smil
undercover
i Washington, London
og København.

Stemning ved fjorden...

Fjorden blinker
vi sidder sammen i græsset
langt fra drømmene og stjernerne
vi har vendt murene ryggen
duften af æbleblomster hænger i luften
byen er fjern
F-16 fly fylder himlen
overdøver hjerteslagene
på vej med menneskerettigheder
til afsides liggende, landsbyer.

De kalder a N

Med frossen røv

Med frossen røv
klirrende pose, stirrer hun
rystende, og i tåge
i avisen

Dødninge
vampyrer i kjoler og hvidt
vælder hende omkuld
kaster hende til jorden
binder med tvangs aktivering
og noget for noget

Alt er hendes skyld
hun er nedslidt, stærkt fortrukket
med sommeradresse i parken
hun mangler incitament
siger CEPOS, skriver avisen

Hun sidder bare der
med kontanthjælp, en klirrende pose
voldtaget af en cheføkonom
og Berlingske Tidende
hvis journalist er i Operaen
med sugerør, blod i glassene

Inviteret til Gallaaften
med en Dronning, en statsminister
en udenlandsk stjernestribet General
der i pausen
fortæller morsomheder
fra fjerne steder som Afghanistan
Irak, Guantanamo
fly-station Ålborg
til partipampere
rigtige mennesker med incitament
som forstår sammenhængen
værdsetter nyliberale reformer
og skattestop.

En ny orden

De skimmer folk
tilfredshed, fedme
følger på deres skærme
lægejournaler, konto udtog
hvor medisteren er købt

De slår op i internationale
farvestrålende tilbudsaviser
over eksperter, med grøn ad
resultatsøgende
med de bedste anbefalinger
fra Abu Ghraib, Guantanamo

De toner frem på tv skærmen
i deres umættelighed
sævler om retssikkerhed
ytringsfrihed, demokrati
lukker hjemmesider, forbyder
af T-shirts, badges
med solidaritet

De kalder det "Krig mod ter
men det er undertrykkelse
massemord på de sultne, de
og fattige
der yder modstand, ved end
har en længsel
en drøm
om et liv, hvor alle spiser si
kan se børnene vokse op
gå i skole
frit løbe rundt, lege
uden angst, for styrtdykkem
soldater, der skyder løs
på patienter i deres hospita
for oliekoncessioner
nye operabygninger, Esplan
global liberalisering, USA's

det "Krig mod terror" ...

nye digte af B.C. Andersen

De er der

Der er der
midt i gaden
de ser almindelige ud, gennem øjnene
venter for rødt
har franskbrød, kartofler
mælk fra Føtex i plastposen
smiler
lader deres børn lege i parken
nogle har kolonihave
klipper hæk, slår græs
flyver med duer
de har blomster i altankassen
en mistænksom parabol
og de ser Al Jazeera

Morgengry

Lydene fra gaden
skærer, gennem det skarpe morgenlys
jeg vågner, forvirret
af ømhed, længsel
rækker tung, ud efter
lighter, askebæger
inhalerer dybt, fuglesang
og ungerne
i børnehaven nedfor
hoster længe
drysser aske
vender søvnig tilbage til natten
til Esplanaden
hvor kammerater skrev:
- HER residerer en værnemager
og krigsforbryder!

Løsrevne glimt

Gennem natten
med stjerner, skyer
og løsrevne glimt
af lys, der stjæler sig ud
gennem sprækker
går jeg, sætter fodspor i parken
mærker mit hjerte slå
min ånde hvisker
der er liv, bag ruderne
små bløde hænder
som søger de blødeste steder
i længsel efter drømmen
som stille gror, spredes
som blade af vinden
på alle sprog

Den amerikanske vicekrigsminister Michael Vickers: 'Global terrortrussel kan komme fra Danmark eller UK'

*Den amerikanske
viceforsvarsminister
Michael Vickers – tidligere
grøn baret og CIA-agent –
er sat i spidsen for USA's
beskidte hemmelige 'krig
mod terror'. Danmark er
også med i sigtefeltet.*

'Krigen mod terror' er ikke afsluttet, fordi USA taber krigen mod Irak og NATO er i dybe vanskeligheder i Afghanistan. Den planlægges tilmed udvidet i Mellemøsten, Centralasien og mange andre steder. Det er ikke kun USA's, men Pentagons krig – og en ny administration efter Bush – også en 'demokratisk' – vil fortsætte terrorkrigen, som er og bliver etiketten for USA's krav om verdensherredømme og kontrol med alverdens ressourcer.

Den reaktionære avis Washington Post har (28.12.2007) portrætteret den mand, der er sat i spidsen for den beskidte og hemmelige 'krig mod terror', som udspiller sig på alle kontinenter – vicekrigsminister Michael Vickers, der sidder på Kontoret for Specielle Operationer.

Embedsmænd fra Pentagon joker, når de siger han arbejder med sin 'plan for at overtage hele verden'. Men det ligger uhyggeligt tæt på sandheden.

Han er regeringens og Pentagons top-rådgiver og top-planlægger for kontra-terrorisme-strategi. Hans arbejdsmark er alle lande og hele kloden. Han står bag aftaler med reaktionære udenlandske regeringer, generaler og efterretningstjenester om at bekæmpe 'terrorister' (ofte identisk med modstandsdolk og frihedskæmpere), og han står også for den 54.000 mand store Special Operations Command (Socom), med hjemsted i Tampa, Florida. Denne specialkommando vokser hurtigere end nogen anden gren af amerikansk militær. Budgettet er fordoblet over de seneste år til 6 milliarder dollars for 2008. Inden 2011 skal Socom's troppestyrke udvides med 13.000 mand.

Måske vil der en dag komme en gigantisk trussel mod USA fra Danmark. Den amerikanske vicekrigsminister Michael Vickers udelukker ingen mulighed.

Globalt kontra-netværk

Vickers er i gang med at opbygge et globalt kontra-netværk (anti-terror-netværk). Ifølge Washington Post fokuserer planen på en liste af 20 lande, der har 'høj prioritet'. Pakistan er et centralt fokuspunkt for Vickers, der har praktiske undergravningserfaringer fra dengang, han førte krig mod russerne i Afghanistan sammen med mujahediner, der nu bekæmper USA. 'Al Qaeda' i landets vestlige stammeområder udgør en stor fare for USA, ifølge Vickers. Hans liste omfatter Saudiarabien, Libanon, Filippinerne, Yemen, Somalia og Iran, siger Washington Post. Og med garanti også Syrien og en række centralasiatiske lande. Men Vickers antyder også overfor den amerikanske avis, at der også er nogle europæiske lande blandt de top-prioriterede. Udover top-20 listen dækker hans plan også 29 'prioriterede' lande, og dertil en række 'andre lande', som Vickers ikke nævner.

Planen opererer med en stribe elitetropper, der indsættes verden over, indbefattet 80 til 90 12-mands hold af hærens specialstyrker, som er uddannet i fremmede sprog og i at arbejde med

indfødte styrker. I dag er disse styrker tungt koncentreret i Irak og Afghanistan, men med en øgning af antallet vil de også gøre sig gældende i andre lande, siger Washington Post.

'Trusler kan udgå fra Danmark'

- Det er ikke kun Mellemøsten. Det er ikke kun udviklingslandene. Det er ikke kun ikke-demokratiske lande, siger Vickers til Washington Post. - Det er et globalt problem. Trusler kan udgå fra Danmark, UK, hvor som helst.

Det må uægtelig siges at være foruroligende, at Danmark optræder i denne sammenhæng. Noget kunne tyde på, at Danmark er langt fremme i bevidstheden hos denne gangster, hvis job det er at gennemføre kriminelle, hemmelige og beskidte terroroperationer på fremmede landes territorier. Danmark er nær allieret med USA, de danske efterretningstjenester danser parløb med CIA og Mossad, NATO-officererne gnubber sig op af hinanden og danske ministre drømmer stadig om kinddans med deres amerikanske partnere.

Det er nemt at lave operationer under falsk flag her.

-Krigen mod terror er grundlæggende en indirekte krig ... det er en krig af partnere ... men det er også lidt af en krig i kulisserne, enten på grund af politisk ømtålelighed eller problemet med at finde terrorister, siger Vickers:

- Det er derfor CIA er så vigtig ... og derfor vores Specialoperations-styrker spiller en stor rolle.

Lige nu presser Vickers ifølge Washington Post på for at få ekstra bevillinger, så hans specialtropper kan betale 'indfødte krigere' og paramilitære, som samarbejder med disse om indsamling af efterretninger, jage terrorister, iværksætte guerilla-krige eller slå et oprør ned, fortæller Washington Post.

Det kan være nyttigt at vide – også for naive danskere.

- pp

Destabiliseringen af Pakistan

Af Michel Chossudovsky

Mordet på Benazir Bhutto bidrager til at destabilisere Pakistan - og netop dette er en del af den amerikanske strategi for regionen, skriver den canadiske økonomiprofessor Michel Chossudovsky. Pakistan, Irak og andre selvstændige lande skal splittes op med magt - som Jugoslavien blev det.

Mordet på Benazir Bhutto har skabt betingelser, som bidrager til den fortsatte destabilisering og fragmentering af Pakistan som nation.

Den amerikansk-sponserede 'regimeskifte'-proces, som normalt består af dannelsen af en frisk marionetregering med nye ledere, er blevet brudt op. General Pervez Musharraf, der er dybt miskrediteret i den offentlige opinion i Pakistan, kan ikke forblive ved magten. Men samtidig vil fupvalgene, der støttes af det 'internationale samfund', og som er fastsat til januar 2008 (*nu udskudt til 18. februar, KP*), ikke blive accepteret som legitime, selvom de gennemføres, og vil derfor ende i en politisk hårdknude.

Der er tegn på, at mordet på Benazir Bhutto på forhånd var ventet af amerikanske embedsmænd:

"Det har i månedsvis været kendt, at Bush-Cheney-administrationen og dens allierede har manøvreret for at styrke deres politiske kontrol med Pakistan for at bane vej for udvidelsen og uddybningen af 'krigen mod terror' over hele regionen.

Forskellige amerikanske destabiliseringsplaner, som har været embedsmænd og analytikere bekendt i måneder, har foreslået at omstyrte det pakistanske militær ...

Mordet på Bhutto ser ud til at være ventet. Der har tilmed været beretninger om 'sladder' blandt amerikanske embedsmænd om de mulige drab på enten Pervez Musharraf eller Benazir Bhutto, længe før

de faktiske attentatforsøg fandt sted."

(Larry Chin, Global Research, 29. december 2007)

Politisk hårdknude

'Regimeskift' med henblik på at sikre kontinuitet under militært herredømme er ikke længere en hovedretning for amerikansk udenrigspolitik. Pervez Musharraf's regime kan ikke opretholdes. Washingtons udenrigspolitiske kurs er aktivt at fremme den politiske fragmentering og balkanisering af Pakistan som nation.

En ny politisk ledelse planlægges, men den vil efter al sandsynlighed have en meget anderledes skikkelse end tidligere amerikansk-sponserede regimer. Det kan forventes, at Washington vil presse på for at sikre en politisk ledelse af medløbere, uden forpligtelser over for de nationale interesser, en ledelse, som vil tjene USA's imperialistiske interesser, mens det samtidig under 'decentraliseringens' banner vil bidrage til at svække centralregeringen og til at slå Pakistans skrøbelige føderale struktur i stykker.

Den politiske hårdknude er tilsigtet. Den er en del af en amerikansk udenrigspolitisk dagsorden, som er ved at folde sig ud, der fremmer ødelæggelse og kaos i den pakistanske stats strukturer. Det pakistanske militærs og efterretningstjenestens indirekte styring skal erstattes med mere direkte former for amerikansk indblanding, indbefattet en udvidet amerikansk militær tilstedeværelse i Pakistan selv.

En udvidet militær tilstedeværelse dik-

teres også af den geopolitiske situation i Mellemøsten-Centralasien og af Washingtons planer om at udvide krigen i Mellemøsten til et langt større område.

USA har adskillige militærbaser i Pakistan. Det kontrollerer landets luft- rum. Ifølge en nylig rapport "forventes amerikanske specialstyrker at udvide deres tilstedeværelse i Pakistan meget betydeligt, som en del af en bestræbelse på at træne og støtte indfødte kontraktører og hemmelige antiterror-enheder." (William Arkin, Washington Post, december 2007)

Den officielle begrundelse og påskud- det for øget militær tilstedeværelse i Pakistan er at udvide 'krigen mod terror'. Samtidig puster Washington også sin for- dækte støtte til 'terroristerne' op for at retfærdiggøre sit anti-terror-program.

Balkanisering af Pakistan

Allerede i 2005 forudså en rapport fra US National Intelligence Council og CIA en 'Jugoslavien-lignende skæbne' for Pakistan 'i et årti med landet martræt af borgerkrig, blodsudgydelser og rivalisering mellem de forskellige provinser, som det er set for nylig i Baluchistan.' (Energy Compass, 2. marts 2005)

Ifølge NIC-CIA er Pakistan bestemt til at være en 'fejlslagen stat' i 2015, 'da det vil være ramt af borgerkrig, fuldstændig talebanisering og kampen for kontrollen med dets atomvåben'. (Citeret af den tidligere pakistanske højkommisær til UK Wajid Shamsul Hasan, Times of India, 13. februar 2005): "Gryende demokratiske reformer vil kun skabe ringe forandring konfronteret med modstand fra en fastfrosset politisk elite og radikale islamiske partier. I et klima af fortsat indre uro vil centralregeringens kontrol formodentlig blive indskrænket til hjertelandet i Punjab og det økonomiske centrum Karachi," citerede denne tidligere diplomat NIC-CIA-rapporten for at sige.

Med bange anelser spurgte Hasan: "Arbejder vores militære herskere ud fra en tilsvarende dagsorden eller noget, som er lagt frem for dem i diverse tilstandsrapporter gennem årene fra

National Intelligence Council i samarbejde med CIA?" (Ibid)

Kontinuitet, karakteriseret ved det pakistanske militærs og efterretningsvæsens dominerende rolle, er blevet forkastet til fordel for politisk opsplitning og balkanisering.

Ifølge NIC-CIA's scenario, som Washington ønsker gennemført "vil Pakistan ikke let komme sig over årtier med politisk og økonomisk mishandling, splittende politik, lovløshed og etniske spændinger." (Ibid.)

Den amerikanske linje består i at fremfostre sociale, etniske og fraktionelle opdelinger og politisk opsplitning, indbefattet Pakistans territoriale opløsning. Denne handlingsvej dikteres ligeledes af de amerikanske krigsplaner både med hensyn til Afghanistan og Iran.

Den amerikanske dagsorden for Pakistan ligner den, som gennemføres over hele den bredere mellemøstlige og centralasiatiske region. Den amerikanske strategi, der understøttes af hemmelige efterretningsoperationer, består i at opildne etniske og religiøse stridigheder og fremelske og finansiere splittelsesbevægelser, samtidig med at centralregeringernes institutioner svækkes.

Det større mål er at opsplitte nationalstaten og trække nye grænser for Irak, Iran, Syrien, Afghanistan og Pakistan.

Pakistans olie- og gasreserver

Pakistans udstrakte olie- og gasreserver, som især findes i provinsen Baluchistan, betragtes – ligesom dets korridorer af olierørledninger – som strategiske af den anglo-amerikanske alliance og nødvendiggør den medfølgende militarisering af det pakistanske territorium.

Baluchistan omfatter mere end 40 procent af Pakistans landmasse, besidder vigtige reserver af olie og naturgas og omfattende mineralressourcer.

Den iransk-indiske rørledningskorridor er planlagt til at gå igennem Baluchistan. Baluchistan besidder også en dybhavshavn, stort set finansieret af Kina, som er placeret ved Gwadar ved Det Arabiske Hav, ikke så langt fra Hormuzstrædet, hvor 30 % af verdens daglige olieforsyning går igennem enten med

Benazir Bhutto:
Hvem dræbte hende?

skib eller rørledning. (Asia News.it, 29. december 2007)

Pakistan har anslået 25,1 billioner kubikfod (Tcf) konstaterede gasreserver, hvoraf 19 billioner befinder sig i Baluchistan. Blandt de udenlandske olie- og gas-selskaber i Baluchistan er BP, Italiens ENI, Østrigs OMV og Australiens BHP. Det er værd at bemærke, at Pakistans statslige olie- og gas-selskaber, indbefattet PPL, som har den største andel i Sui-oliefelterne i Baluchistan, er ved at blive privatiseret under supervision af IMF og Verdensbanken.

Ifølge *Oil and Gas Journal (OGJ)* har Pakistan konstaterede olie-reserver på 300 millioner tønder, hvoraf de fleste er i Baluchistan. Andre overslag vurderer Baluchistans oliereserver til omkring seks billioner tønder on-shore og off-shore. (Environment News Service, 27. oktober 2006)

Skjult støtte til Baluchistans separatister

Baluchistans strategiske energireserver har indflydelse på den separatistiske dagsorden. Der er tegn på, at oprøret i Baluchistan følger et velkendt mønster og støttes og fremmes af UK og USA.

Baluchistans nationale modstandsbevægelse daterer sig tilbage til slutningen af 40'erne, da Baluchistan blev invaderet af Pakistan. I den nuværende geopolitiske kontekst er løsrivelsesbevægelsen ved at blive overtaget af fremmede magter.

Britisk efterretningstjeneste forsyner angiveligt skjult støtte til baluchi-separatister (som fra starten har været undertrykt af det pakistanske militær). I juni

2006 beskyldte Pakistans forsvarskomité i senatet britiske efterretningsfolk for 'at fremme oprøret i naboprovinserne til Iran' (Baluchistan). (Press Trust of India, 9. august 2006)

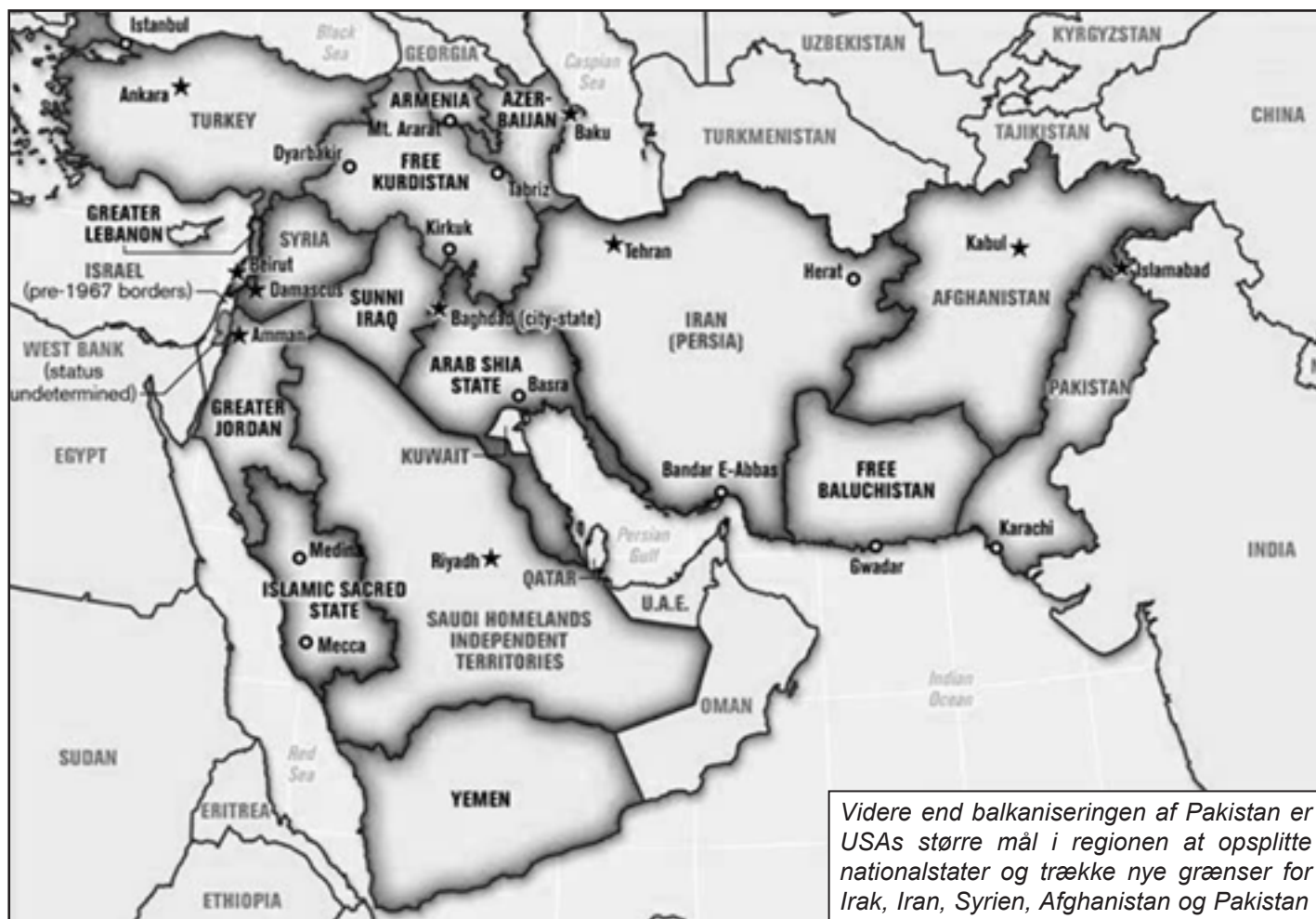
Ti britiske parlamentsmedlemmer deltog i et lukket møde i denne senatskomité angående den påståede støtte fra UK's Secret Service til baluchi-separatister (Ibid.). Der findes også relevante rapporter om CIA- og Mossad-støtte til baluchi-oprørere i Iran og det sydlige Afghanistan.

Det ser ud, som om UK og USA støtter begge sider. USA forsyner det pakistanske militær med amerikanske F-16-fly, som anvendes til at bombe baluchilandsbyer i Baluchistan. Samtidig bidrager den påståede britiske hemmelige støtte til løsrivelsesbevægelsen (ifølge den pakistanske senatskomité) til at svække centralregeringen.

Det erklærede formål med den amerikanske kontra-terrorisme er at give skjult støtte og træning til 'befrielseshære', i sidste ende med henblik på at destabilisere suveræne regeringer. I Kosovo var uddannelsen af Kosovos Befrielseshær (KLA) i 90'erne betroet et privat lejesoldat-selskab, Military Professional Resources Inc., der havde kontrakt med Pentagon.

Baluchistans Befrielseshær (BLA) ligner til en vis grad Kosovos KLA, som blev finansieret af narkohandel af CIA og Tysklands Bundes Nachrichten Dienst (BND).

BLA dukkede op kort efter militærkuppet i 1999. Den har ingen synlige forbindelser med modstandsbevægelsen i Baluchistan, som udviklede sig fra

sidst i 1940'erne. En aura af mystik omgærder BLA's ledelse.

Washington går ind for skabelsen af et 'Stor-Baluchistan', som skulle integrere de baluchiske dele af Pakistan med dem i Iran og muligvis også den sydligste del af Afghanistan, hvormed der skulle opstå en politisk opdeling af både Iran og Pakistan.

"USA bruger baluchisk nationalisme til at anstifte et oprør i den iranske Sistan-Baluchistan-provins. 'Krigen mod terror' i Afghanistan giver et nyttigt politisk bagtæppe for fremvæksten af baluchi-militans." (Se Global Research, 6. marts 2007)

Militærforskeren oberstløjtnant Ralph Peters foreslår i klare vendinger i *The Armed Forces Journals* juni-nummer 2006, at Pakistan skal splittes op, hvad der skulle føre til dannelsen af et separat land, 'Stor-Baluchistan' eller 'Det Fri Baluchistan'. Sidstnævnte skulle sammensmelte de pakistanske og iranske baluchi-provinser til en enkelt politisk enhed.

Ifølge Peters skulle Pakistans Nord-vestlige Grænseprovinc (North West Frontier Province, NWFP) integreres i Afghanistan 'på grund af dets sproglige og etniske slægtskab'. Denne foreslåede opspaltning, som i det hele afspejler amerikansk udenrigspolitik, ville reducere pakistansk territorium til hen ved 50 procent af det nuværende landareal. Pakistan ville også miste en stor del af dets kystlinje ved Det Arabiske Hav.

Skønt kortet ikke officielt afspejler Pentagon, har det været brugt ved et træningsprogram ved NATO's forsvarskollegium for højerestående militærofficerer. Dette kort har som andre lignende sandsynligvis været brugt af Det Nationale Krigsakademi og af militære planlægger-kredse. (Se Mahdi D. Nazemroaya, Global Research, 18. november 2006)

"Oberstløjtnant Peters tjenestegjorde til sidst, før han vendte tilbage til kontoret hos den næstkommanderende for efterretningstjenesten i det amerikanske forsvarsministerium, og har været en af Pentagons fremmeste forfattere med talrige skrifter om strategi og

amerikansk udenrigspolitik til militærtidsskrifter." (Ibid.)

Det er værd at notere, at løsrivelsesten-denser ikke er begrænset til Baluchistan. Der er separatist-grupper i Sindh-provinsen, som klart grunder sig på opposition til general Pervez Musharafs punjabi-dominerede militærregime. (For detaljer se Selig Harrison, *Le Monde diplomatique*, oktober 2006)

"Kraftig økonomisk medicin": Svækkelse af Pakistans centralregering

Pakistan har en føderal struktur baseret på overførsler til føderationens provinser. Under det føderale skattesystem overfører centralregeringen finansielle midler til provinserne med henblik på at støtte lokalt baserede programmer. Når sådanne overførsler indefrys, som det skete i Jugoslavien i januar 1990 på ordre fra Den Internationale Valutafond, kollapser den føderale skattestruktur:

"Statsindtægter, som skulle være gået

til overførsler til republikkerne [i den jugoslaviske føderation], gik i stedet til at finansiere Beograds gæld ... Republikkerne blev stort set overladt til, hvad de selv kunne finde ud af ... Budgetnedskæringerne, der nødvendiggjorde en omstrukturering af føderale indtægter til gældsafdrag, var afgørende for suspensionen af betalingsoverførsler fra Beograd til regeringerne i republikkerne og de autonome provinser.

Med et enkelt snuptag havde reformatorerne fremkaldt den endelige kollaps af Jugoslavians føderale skattestruktur og dødeligt såret dets føderale politiske institutioner. Ved at afskære de finansielle blodårer mellem Beograd og republikkerne antændte reformerne løsrivelses-tendenser, som voksede i kraft af økonomiske faktorer så vel som etniske delinger, og sikrede bogstaveligt talt en de facto løsrivelse af republikkerne." (Michel Chossudovsky, *The Globalization of Poverty and the New World Order*, anden udgave, Global Research, Montreal 2003, kapitel 17)

Det er bestemt ikke noget tilfælde at NIC-CIA-rapporten for 2005 forudsagde en 'Jugoslavien-lignende skæbne' for Pakistan og henviste til virkningerne af 'økonomisk fejlstyring' som en af årsagerne til den politiske opsplitning og balkaniseringen.

'Økonomisk fejlstyring' (Economic mismanagement) er et udtryk, som anvendes af Washington-baserede internationale finansinstitutioner for at beskrive det kaos, som resulterer af ikke fuldt ud at følge Den Internationale Valutafonds strukturtilpasningsprogram. Men rent faktisk er den 'økonomiske fejlstyring' og kaoset resultatet af IMF's og Verdensbankens forskrifter, som uden undtagelse udløser hyperinflation og kaster de gældstyngede lande ud i ekstrem armod.

Pakistan er blevet underkastet samme dødelige 'økonomiske medicin' fra IMF som Jugoslavien: Umiddelbart efter statskuppet, som i 1999 bragte general Pervez Musharraf til tops i militærregeringen, påtvang IMF Pakistan en økonomisk pakkeløsning, som omfattede devaluering af valutaen og drakoniske spareprogrammer. Pakistans udenrigsgæld er i størrelsesordenen 40 milliarder amerikanske dollars. IMF's gældsreduktion under denne pakke var betin-

General Musharraf: På vej ud?

get af salget af de mest profitable stats-ejede virksomheder til udenlandsk kapital (indbefattet Baluchistans olie- og gasanlæg) til brandudsalgspriser.

Musharrafs finansminister blev udpeget af Wall Street, hvad der ikke er noget usædvanligt i. De militære herskere udnævnte på Wall Streets forlangende en vice-præsident for CitiGroup, Shaukat Aziz, som dengang var direktør for CitiGroups Global Private Banking (se WSWS.org, 30. oktober 1999). CitiGroup er blandt de største kommercielle udenlandske bankinstitutioner i Pakistan.

Der er iøjnefaldende ligheder i karakteren af de amerikanske efterretningsoperationer, som gennemføres i land efter land i forskellige af de såkaldte 'udviklingslande'. Disse operationer under dække, indbefattet organiseringen af militærkup, er ofte synkroniseret med påtvang af IMF's og Verdensbankens makroøkonomiske reformer. I denne henseende førte sammenbruddet for Jugoslavians føderale skattestruktur i 1990 til massearmod og forstærkede etniske og sociale splittelser. Den af USA og NATO sponsorerede 'borgerkrig', der blev udløst i midten af 1991, bestod i at fremelske islamiske grupper og samtidig kanalisere skjult støtte til separatistiske paramilitære hære i Bosnien, Kosovo og Makedonien.

Et lignende 'borgerkrigs-scenarie' forudses for Pakistan af National Intelligence Council og CIA: Fra de amerikanske efterretningstjenesters synspunkt, som har en lang erfaring med at opdyrke separatistiske 'befrielseshære', er 'Stor-Albanien' for Kosovo, hvad

'Stor-Baluchistan' er for Pakistans sydøstlige Baluchistan-provins. Tilsvarende er KLA Washingtons udvalgte model, som skal gentages i Baluchistan-provinsen.

Mordet på Benazir Bhutto

Benazir Bhutto blev myrdet i Rawalpindi, som ikke er nogen almindelig by. Rawalpindi er en militærby, som er vært for de pakistanske væbnede styrker og den militære efterretningstjeneste (ISI). Ironisk blev Bhutto dræbt i et byområde, der blev tæt kontrolleret og bevogtet af militærpoliti og landets elitestyrker. Rawalpindi er oversvømmet af efterretningsfolk fra ISI, som altid infiltrerer politiske møder. Attentatet på hende var ikke en tilfældig begivenhed.

Uden nogen beviser, men med citater fra pakistanske regeringskilder, har de vestlige medier i kor gjort Al-Qaeda til hovedaktør, men har samtidig også fokuseret på ISI's mulige indblanding.

Hvad ingen af disse fortolkninger nævner, er, at ISI stadig spiller en nøglerolle i at overvåge Al-Qaeda på vegne af de amerikanske efterretningsorganer. Presserapporterne undlader at nævne to vigtige og veldokumenterede kendsgerninger:

1) ISI har tætte forbindelser til CIA. ISI er faktisk et appendiks til CIA.

2) Al Qaeda er noget, CIA har skabt. ISI forsyner Al Qaeda med hemmelig støtte på opdrag fra amerikanske efterretningsinstanser.

Al Qaedas og/eller ISI's meddelagtighed antyder, at amerikansk efterretningsvæsen var vidende om og/eller impliceret i mordkomplotet.

Global Research
31. december 2007

Michel Chossudovsky er forfatter til den internationale bestseller *America's "War on Terrorism"*, Global Research, 2005. Han er økonomiprofessor ved Ottawas Universitet og direktør for Center for Research on Globalization.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Flere udtalelser fra det 13. plenarmøde – November 2007

Hilsen til Colombias Folkets Befrielseshær (EPL) i anledning af 40 års kamp

Imod væksten af racisme, fremmedhad og racistiske angreb i Europa

I den senere tid har vi i Europa været vidner til en forstærkelse af racisme, fremmedhad og angreb af racistisk og fascistisk karakter mod arbejdende indvandrere og anti-fascistiske, progressive venstrefløjs-aktivister.

Disse angreb er forbundet med den generelle proces for indskrænkning af frihedsrettighederne, som de mest reaktionære kræfter i det europæiske oligarki søger at fremme, med den økonomiske krise, som begynder at kunne mærkes i den kapitalistiske økonomi, og med kriminaliseringen af immigrant-arbejderne fra EU-regeringernes side.

Indvandrerne angribes demagogisk af de reaktionære og fascistiske kræfter, af den ekstreme højrefløj, som søger at holde dem ansvarlige for krisen. Dette er et forsøg på at spille indvandrer-arbejderne ud mod landenes indfødte arbejdere, for at splitte arbejderklassen.

Vi gør også opmærksom på, at der i visse lande har ekstreme højregrupperinger og fascistiske bander, som beskyttes, tolereres og finansieres af de mest reaktionære borgerlige kræfter, gang i en bekymrende aktivitetsbølge.

Som følge heraf opfordrer IKMLPO alle progressive og venstrefløjskræfter til at imødegå den voksende racisme og fremmedhad, og faren fra de fascistiske bander i visse lande.

Kampen mod racisme og fremmedhad bør føres i fællesskab af landenes arbejdere, indvandrere såvel som indfødte, som sammen må nedbryde den isolations- og opdelingspolitik, som praktiseres af bourgeoisiet. Det er nødvendigt at indvandrer-arbejderne forstår vigtigheden af at forene sig og at tilslutte sig klassens organisationer, faglige og politiske, sammen med landenes indfødte arbejdere i kampen for deres fælles rettigheder, i konfrontation med det europæiske storborgerskab, som er ansvarlig for den økonomiske og sociale krise, som rammer arbejderklassen.

Det 13. plenarmøde i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer hilser Folkets Befrielseshærs kommandanter

og soldater i anledning af dets 40 års kamp og slag mod den amerikanske imperialisme og lakajbourgeoisiet - for revolutionen og socialismen.

Denne militære gren af det colombianske folk har måttet udholde prøvelser mod de indre fjender og klassefjenderne, som har været meget strenge. Den har imidlertid under Colombias Kommunistiske Parti Marxister-Leninisters kloge ledelse i dag indtaget sin plads i fortroppen for verdens arbejderklasse og folk og bidrager på den væbnede kamps område til nye fremskridt med hensyn til at ophobe og forstærke kræfterne til at erobre magten i samfundet.

Imperialismen, og især den amerikanske imperialisme, forstærker sin fascistiske offensiv mod verdens folk, i Latinamerika og i særdeleshed i Colombia, med deres tilintetgørelsesplan, som betegnes som Plan Colombia. EPL har sammen med arbejderklassen, folket og andre udtryk for guerillakampen og massekampen tildelt hårde slag og nederlag til strategien for genkolonialisering af kontinentet.

Disse kampe forøger sejrene i den antiimperialistiske kamp stadig mere – sammen med de nationale befrielseskampe i Irak, Afghanistan og Palæstina og sammen med de sejre, som arbejderne og folkene har vundet med andre metoder i Venezuela, Ecuador og Cuba.

Vi sender vores solidariske hilsen til kammerat Francisco Caraballo, jeres offentlige talsmand, og til alle kommandanter og kæmper, som tilbageholdes i de celler, hvor de er indespærret af imperialismen og den colombianske reaktion. De ofre i form af menneskeliv, som EPL har ydet, har ikke været forgæves. Tværtimod frugtbar gør de landet og byerne, hvorfra der strømmer stadig flere forkæmpere for social forandring og revolution.

Vi udtrykker over for dem vores glæde over fejringen af denne vigtige begivenhed.

**Længe leve Folkets Befrielseshær,
længe leve den proletariske internationalisme!**

Francisco Caraballo, talsmand for EPL, har været fængslet i 13 år af den colombianske reaktion. Hans skrantende helbred har udløst en ny bestræbelse for at sikre hans løsladelse

*Fidel Castro:***Henvendelse til Nationalforsamlingen****Dokumentation**

*Det følgende budskab
blev læst op ved åbningen
af den cubanske
nationalforsamling i 2008*

Kammerater i Nationalforsamlingen

Det er ikke nemme opgaver, I står overfor. Den 1. januar 1959 drømte mange af os – omgivet af de ophobede og stadig dybere fortrædeligheder, som vort samfund arvede fra den nykoloniale tid under amerikansk dominans – om at skabe en fuldstændig uafhængig nation, hvor retfærdigheden fejrede triumfer. I denne lange og ujævne kamp kom der også tider, hvor vi var ladt fuldstændig alene.

Næsten 50 år efter revolutionens sejr kan vi med fuld ret være stolte over os selv, fordi vi er stået fast og ikke er veget en tomme i næsten et halvt århundrede over for det mest magtfulde imperium, der har eksisteret i historien.

Der var ingen af jer, som fandt spor af nepotisme i den Proklamation, som jeg underskrev den 31. juli 2006, eller så den som et forsøg på at rane parlamentarisk magt. Dette år var på en og samme tid vanskeligt og lovende for Revolutionen. og folkets enhed med partiet og staten var afgørende for at vi stadig kunne få fremad og stå op mod den erklærede trussel fra USA om militær aktion.

Her den 24. december bemærkede Raúl (Castro, Fidels bror, midlertidig regeringsleder, KP) under sit besøg til de forskellige bykvarterer, som har båret mig ved at opstille mig som kandidat til parlamentet, at alle de talrige kandidater, som var foreslået af folket i et distrikt, som er berømt for sin kampånd, men har et lavt uddannelsesniveau, havde afsluttet en højere uddannelse. Dette gjode, som han sagde på cubansk fjernsyn, et dybt indtryk på ham.

Partiet, statens og regeringens kadrer og græsrods-organisationer står over for nye spørgsmål i deres arbejde med et intelligent, årvågent og uddannet folk, som hader bureaukratiske skranker og ubetænksomme selvretfærdiggørelser. Inderst inde fører hver eneste borger en individuel kamp mod menneskenes medfødte tendens til at klynge sig til overlevelsesinstinkterne, en naturlov, som styrer alt liv.

Vi fødes alle med mærket af dette instinkt, som videnskaben bestemmer som grundlæggende. At stå ansigt til ansigt med dette instinkt er givende, fordi det leder os ind i en dialektisk proces og til en konstant og menneskekærlig kamp, som bringer os nærmere til (José) Martí og gør os til sande kommunister.

Hvad den internationale presse i de seneste dage især har rapporteret fra Cuba er den erklæring, jeg fremsatte den 17. i denne måned (december 2007) i et brev til direktøren for det cubanske TVs rundbords-program, hvori jeg sagde, at jeg ikke klynger mig til magten. Jeg kunne tilføje, at det gjorde jeg en tid lang, som følge af min ungdom og manglende bevidsthed, da jeg uden nogen vejledning begyndte at afskibe min politiske uvidenhed og blev utopisk socialist. Det var en fase i mit liv, hvor jeg mente, at jeg vidste hvad der måtte gøre og **ønskede at være i en position til at gøre det!**

Hvad ændrede mig? Det gjorde livet selv, og at jeg satte mig dybere ind i Martí's ideer og i de socialistiske klassikeres ideer. Jo dybere jeg blev engageret i kampen, jo stærkere blev min identifikation med disse mål, og længe før revolutionens sejr var jeg allerede overbevist om, at det var min pligt at kæmpe for disse mål, eller at dø i kamp.

Vi står også overfor store farer, som truer hele menneskearten. Dette er blevet stadig mere indlysende for mig, siden jeg for første gang i Rio de Janeiro – for mere end 15 år siden, i juni 1992 – forudsagde, at en dyreart trues med udslættelse som følge af ødelæggelsen af dens naturlige habitat. Nu vokser antallet af folk, som forstår den virkelige fare herved, hver eneste dag.

En ny bog af Joseph Stiglitz, tidligere vicepræsident for Verdensbanken og præsident Clintons vigtigste økonomiske rådgiver frem til 2002. nobelpris-modtager og bestseller-forfatter i USA, fremlægger helt opdaterede og uigendrivelige fakta vedrørende dette spørgsmål. Han kritiserer USA, som ikke underskrev Kyoto-protokollen, for at være den største producent af kultveilte i verden, med årlige udslip på 6 milliarder tons af denne gas, som ødelægger den atmosfære, som er en betingelse for alt liv. Hertil kommer at USA er den største producent af andre drivhusgasser.

Kun få mennesker er bevidste om

Under Fidel Castros ledelse sejrede den cubanske revolution med diktatoren Batistas fald og indtagelsen af Havana 1. januar 1959

disse kendsgerninger. Det samme økonomiske system, som påtvang os denne uholdbare ødselhed, bremser udbredelsen af Stiglitz' bog. Kun nogle få tusind eksemplarer er fremstillet af den glimrende udgivelse, nok til at garantere en beskednen profit. Dette er i overensstemmelse med markedets krav, som forlaget ikke kan ignorere, hvis det vil overleve.

Vi ved i dag, at livet på jorden har været beskyttet af ozonlaget, der findes i atmosfærens ydre ring, i en højde mellem 15 – 50 kilometer, i den del der betegnes som stratosfæren, som fungerer som planetens skjold mod den type stråling fra solen, som kan være skadelig. Der findes drivhusgasser, hvis opvarmningseffekt er større end kultveiltens og som udvider hullet i ozonlaget over Antarktis, som mister op mod 70 pct. af sin volumen hvert forår. Virkningerne af dette fænomen, som foregår gradvist, er menneskehedens ansvar.

For at få en klar forståelse af dette fænomen er det nok at konstatere, at verden producerer i gennemsnit 4.37 ton kultveilt pr. capita. For USA's 33. kommende er gennemsnittet 20.14, næsten fem gange så meget. I Afrika er det 1.17, mens det i Asien og Oceanien er 2.87.

Ozonlaget beskytter os kort sagt fra ultraviolet stråling og varmestråling, som påvirker menneskers immunforsvar, syn, hud og liv. Under ekstreme forhold ville menneskets ødelæggelse af ozonlaget berøre alle klodens livsformer.

Andre problemer, der er fremmede for vort land og mange andre med tilsvarende betingelser, truer os også. En sejrende kontrarevolution ville betyde en katastrofe for os, som er værre end Indonesiens tragedie. Sukarno, som blev væltet i 1967, var en nationalistisk leder, som i troskab mod Indonesien stod i spidsen for guerilla'en og bekæmpede japanerne.

General Suharto, som væltede ham, var uddannet af de japanske besættelsesstyrker. Ved slutningen af 2. verdenskrig genetablerede Holland, en allieret af USA, kontrollen med dette fjerne, udstrakte og befolkede område. Suharto manøvrerede. Han hejste USA-imperialismens flag. Han begik et afskyeligt folkemord. I dag ved vi, at han på CIA's instruks ikke bare dræbte hundredtusinder, men også fængslede en million kommunister og fratog dem og deres slægtninge al ejendom og alle rettigheder. Hans familie ophobede en formue på 40 milliarder dollars – som med nutidens kurser ville svare til hundreder milliarder af dollars – ved at udlevere landets naturressourcer, indonesernes sved, til udenlandske investorer. Vesten betalte. Den Texas-fødte Lyndon B. Johnson, Kennedys efterfølger, var amerikansk præsident dengang.

Nyhederne om begivenhederne i Pakistan, som vi fik i dag (*om mordet på Benazir Bhutto, KP*) vidner også om de farer, som truer vores art: intern kon-

flikt i et land, som besidder atomvåben. Dette er en konsekvens af eventyrpolitikken og de krige, som tager sigte mod at sætte sig i besiddelse af verdens naturrigdomme, som USA har udløst.

Pakistan var involveret i en konflikt, det ikke havde startet, og stod over for en trussel om at blive bombet tilbage til stenalderen.

De ekstraordinære omstændigheder, som Pakistan står i, havde en umiddelbar effekt på oliepriser og aktiemarkeder. Intet land eller region i verden kan løsrive sig fra virkningerne. Vi må være forberedte på alt.

Der har ikke været en dag i mit liv, hvor jeg ikke har lært noget.

Marti lærte os, at '*al verdens herlighed kan rummes i et majs-korn*'. Jeg har ofte brugt og gentaget denne sætning, som med kun otte ord indeholder en hel etisk skole.

Cubas Fem Helte, som imperiet holder som fanger, må fremhæves som eksempler for de kommende generationer.

Lykkeligt vil eksemplarisk optræden blive ved med at blomstre i vores folks bevidsthed, så længe vores art er til.

Jeg er sikker på, at mange unge cubanere i deres kamp mod Kæmpen med syvmilestøvlerne ville gøre som disse. Penge kan købe alt undtagen et sjælen hos et folk, som aldrig er tvunget i knæ.

Jeg læste den korte og koncise rapport, som Raúl skrev og sendte til mig. Vi må ikke spille et minut, men ufortøvet gå fremad. Jeg vil løfte min hånd sammen med jer for at udtrykke min støtte.

(Underskrevet)

Fidel Castro Ruz

27. december 2007 20:35

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

"Vi er alle terrorister"

Det var overskriften på et offentligt debatmøde i Berlin den 16. december 2007. 500 deltagere mødte op for at diskutere de aktuelle konsekvenser af repressionsparagrafen 129a.

Fire aktivister, der er anklaget for terrorisme i fire forskellige retsprocesser, lagde op til en debat om statsapparatets anvendelse af §129a og gav en politisk vurdering af overvågningen i borgernes hverdag.

Paragraf §129a blev indført i 1970'erne som et supplement til den gamle repressionsparagraf 129, der oprindeligt stammer fra Kejser Wilhem-tiden i slutningen af 1800-tallet. Denne paragraf var først og fremmest vendt mod den organiserede arbejderbevægelse.

Nazierne perfektionerede §129 og Forbundsrepublikken overtog den med visse modifikationer.

§129a giver myndighederne mulighed for at straffe enhver, som i ord eller skrift støtter eller videreformidler tekster med grundlovsfjendtligt indhold. At spraye venstreradikale paroler eller sætte plakater op i solidaritet med de politiske fanger kan føre til anklage jvnf. §129a.

For eksempel blev en lægesekretær, som sprayede parolen "Krig mod Paladserne" (*Citat af forfatteren Georg Büchner, der levede 1813-1837*) og forsynede den med en rød stjerne, anholdt og dømt efter paragraf 129a for "hvervning til en terroristisk forening".

Hun fik tolv måneders ubetinget fængsel. Hendes ledsager måtte seks måneder i fængsel "for ikke at have forhindret det"...

I 1970'erne og 80'erne blev 3.300 venstreorienterede anklaget på basis af

§129a og der blev indledt politimæssige undersøgelser mod over 10.000 venstreorienterede fra anti-atomkraftbevægelsen, kvindebevægelsen, anti-Nato-bevægelsen, bz-bevægelsen, solidaritetsinitiativer, fangesolidaritet, etc. uden det førte til konkrete terror-anklager.

Fra 1990 til 1998 blev omkring 1.500 venstreorienterede anklaget iht. §129a. Siden da er §129a-anklagerne mod venstreorienterede dalet til gennemsnitligt 155 pr år. I de færreste tilfælde kommer det til en egentlig retsproces.

§129a er en forløber for og tysk variant af de harmoniserede anti-terror love, der blev iværksat på globalt plan efter anslagene den 11. sept. 2001.

Den danske pendant er §114.

autonom info-service

Danmark skal helt ud af Irak

De sidste danske besættelsestropper i Basra er på vej hjem. Seks danskere er døde i Fogh-regeringens FN-stridige og på løgn baserede krig, der har kostet mindst to milliarder kroner.

Et land i kaos, en million døde irakere, seks millioner flygtninge, dramatisk forringelse af levevilkårene samt et "irakisk demokrati" på USA's betingelser og kun for de irakere, der accepterer disse, er Danmarks virkelige "bidrag" til Irak.

Der vil dog stadig være 50 danskere i Bagdad, som blandt andet træner den "irakiske" hær, der under amerikansk overkommando bekæmper den irakiske modstandsbevægelse.

Vi krigsmodstandere må kræve Danmark helt ud af Irak, og at Fogh-regeringen stilles til ansvar for sin medvirken i krigsforbrydelserne dér. Det skylder vi det irakiske folk og retfærdigheden. Svigter vi, lægger vi grunden til en ny katastrofe for et andet folk.

Må 2008 blive året, hvor besættelsen afsluttes, og irakerne opnår deres frihed.

Carsten Kofoed

Frit Irak Blog

18. december 2007

Ungdomshusproces igen i gang

Efter dagens møde på Rådhuset (4.1.2008) glæder vi os over, at kommunen nu virker til, at være mere indstillet på samarbejde end det hidtil har været tilfældet. Vi har i den seneste tid været i tvivl om hvorvidt vi var på vej til realiseringen af målet at få et ungdomshus, men er efter i dag mere overbevist.

I dag oplevede vi for første gang, at de udspil, der er blevet fremlagt, blev gennemgået seriøst.

Vi håber nu på en fremtidig god proces, og at vi kan finde en løsning.

**Ungdomshusbevægelsens
forhandlingsgruppe**

Gaver

*gives med en hånd,
for at trækkes hjem med den anden, -
og sådan cirkulerer det rundt
i pengegrisens system
hvis fremherskende mundheld er
evigt gældende for dette system:
Noget for noget*

NB

Noget om pleje

Flere hænder siger sosu'erne og sygeplejerskerne, lærerne og pædagogerne. Det er den meget korte, men slagkraftige version.

Når man ser nærmere på behandlingen af de svage gamle i dagens Danmark, er der mange problemer, der rejser sig, når man er blevet for svag til selv at tage sig af alle sine personlige behov. Overordnet mangler der et sted, hvor den enkelte person er i centrum, og en person, der har kontakten og kompetencen til at tage beslutninger og kontakt til evt. familie. Alting er delegeret ud til forskellige instanser, der har særlig viden eller kunnen. Det betyder, at informationer om den gamles situation, kunnen og særegenheder ikke følger med på vejen rundt i systemet.

En vej, der ofte går fra eget hjem eller beskyttet bolig med hjemmehjælp til indlæggelse på hospital og derfra til visitationsanbringelse eller plejehjem med flere flytninger frem og tilbage undervejs.

I mange tilfælde er der heldigvis en ven eller et familiemedlem, der kan følge med og videregive en del af de informationer, der letter den videre pleje eller behandling, men ofte betyder disse flytninger og de medfølgende kulturchok og fejlbehandlinger, at den gamle får et ringere og kortere liv end nødvendigt. Det er måske et tidstypisk, måske også et kulturelt træk, at systemet her i landet ikke har respekt for dem, der ikke ved deres arbejde bidrager til samfundet. I en hel del andre samfund omgærdes de

gamle i hvert fald med en følelig respekt for alderdommen.

Her følger nogle eksempler, som jeg selv har oplevet, på de grove svigt, der kan opstå.

En hospitalsindlæggelse: Lægen er blevet tilkaldt på foranledning af fysioterapeuten, som også informerer mig om, at lægen er tilkaldt. Lægen tilkalder en ambulance, som ankommer og kører min mor på sygehuset. Jeg ankommer til hjemmet, dørene står åbne, ingen skriftlig besked, ingen besked hos personalet i de beskyttede boligers fælleskøkken, en halv times ventetid på lægens telefon. Da jeg er kommet igennem og har fået besked om, hvor hun er indlagt, tager jeg til hospitalet og når det lige i rette tid til at være med ved visitationen. Hvorefter jeg bliver spurgt, hvorfor hun er blevet indlagt. Der var altså ingen besked med fra lægen.

Visitations-anbringelse: Efter afsluttet hospitalsbehandling skal det besluttes, hvorvidt min mor kan flytte hjem eller skal søge en plejehjemsplads. I denne kommune har de til det formål et antal visitationspladser. På hospitalet fik hun tilbudt energi-drik, så meget hun ønskede, og hjulpet til at drikke mange gange dagligt. Hvilket jeg gjorde opmærksom på og opfordrede dem til at fortsætte med. Der gik dog ikke lang tid, før de sendte hende på hospitalet igen. Diagnose: væskemangel. Det blev hurtigt afhjulpet, og hun kom tilbage. Få dage efter blev jeg og en sygeplejerske til-

kaldt. Da hun kom, sagde hun "væskemangel" og nodede min mor til at drikke. Plejepersonalet havde altså ikke været opmærksomt på, hvor vigtigt det var at hjælpe hende med at drikke. Det blev de derefter.

Leje af plejehjems-bolig: Det kom i orden med en plejehjemsbolig. Det er sådan nu, at det er en bolig, man lejer af et ganske almindeligt boligselskab. Vi skrev under på lejekontrakten på min mors vegne, krydsede et felt af med tilmelding til betalingsordning og betalte indskud og første husleje. Derefter glemte vi alt om det. Huslejen ville jo blive trukket på kontoen. Efter halvanden måned kom der så en rykker med gebyr for for sen betaling, uden at vi havde modtaget nogen huslejeopkrævning. Den blev under protest betalt i allersidste øjeblik. Dagen efter kom der et brev fra boligselskabets advokat med en opsigelse og varsel om fodedudsætning. Gad vide hvem der havde taget sig af det, hvis der ikke havde været familie? Efter et krast brev fandt boligselskabet ud af, at de havde dummet sig, men var de kommet, så havde jeg nok tilkaldt hele verdenspressen.

GBe

Kampagnetilbud til nye læsere Modgift mod de borgerlige medier

**Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.**

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Pay back time!

"Helle og Pia løber fra løfter til hjemmehjælpere." Sådan så overskriften ud i Nyhedsavisen onsdag den 19. december. Den skyldtes, at VK-regeringen med Socialdemokraternes, Dansk Folkepartis og SF's tilfredshed dagen før havde delt "julegaver" ud til de offentligt ansatte.

Skuffelsen hos de 819.000 offentligt ansatte stod mejslet i granit: Gaverne var tomme. Indholdet var, hvad de på forkant var blevet garanteret: Deres taktreguleringsbeløb er blot blevet fremrykket. Der ikke noget indhold. Valgløfter tæller kun, til stemmerne er afgivet. Alligevel forsøgte Helle Thorning-Schmidt dagen efter (Politiken 19.12.) at give udtryk for, at det var en sejr for de offentligt ansatte:

"Det her betyder, at der lægges milliarder oven i de offentlige overenskomster, så vi har grund til at være tilfreds. Vi har gjort så meget, som man kan gøre fra Christiansborgs side. Nu er det op til parterne at gøre det, de er bedst til – forhandle ved et forhandlingsbord og få det bedste for deres medlemmer."

Tonen skulle senere få en anden lyd: - Socialdemokraterne var slet ikke med i aftalen. Vi har kun taget den til efterretning. Den var for tyk, selv for de socialdemokratiske kredsformænd. Ifølge en undersøgelse er halvdelen utilfredse med aftalen, og en enkelt kredsformand på Fyn har meldt sig ud.

Også SF meldte sig i klubben af tilfredse parter. Formanden Villy Søvndal – valgets sejrherre – udtrykte til TV 2:

- Vores pres har sammen med presset fra Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne betydet, at der er fremrykket et beløb, så der er flere penge i 2008 at forhandle om. Der er ikke tale om et varigt løft i det offentlige. Vi havde en højere ambition, men det forudsætter, at der er et flertal.

Så kan man sige, at "Venstre ved man, hvor man har". De meldte i det mindste ikke flere poser penge ud til de

De offentligt ansatte med sympati fra resten af arbejderklassen bør benytte OK 2008 til regeringens fald kombineret med en miskredit til Thorning og Søvndal: Pay back-time!

Faglig kommentar

offentligt ansatte under valgkampen. Venstre bakkede 100 pct. op om det berømte danske aftalesystem: *Forhandlerne skal have lov at forhandle! Det er op til parterne at finde en løsning!*

Det er meget flot, men det dækker over flere ting:

For det første er der lagt et loft for overenskomstfornyelsens resultat. Her havde den ny finansminister, Lars Løkke Rasmussen, allerede inden aftalen været i medierne og advaret de offentligt ansatte mod at kræve for meget, da det i givet fald ville medføre en overophedning af økonomien, hvilket vil udløse en ny kartoffelkur. Katastrofelamperne er tændt.

Det er i øvrigt svært at forstå, hvordan omkring én mia. kan medføre en overophedning, når regeringens skattelettelser til de rige på 11 milliarder ikke gør det.

Regeringens retorik omkring dette har allerede – og det er den anden ting, der dækkes over – forberedt et folketingsindgreb, såfremt konflikten bliver udløst. For øjeblikket ser alt andet umuligt ud.

Social- og sundhedsmedhjælpere og -assistenter har i adskillige år påvist, hvor hårdt og nedslidende arbejde de har, blandt andet fordi der er alt for få ansatte til at klare det stadig større arbejdsområde, de har – til en alt for ringe betaling.

Det fik dem som bekendt til at eksplodere i forsommeren: *Flere hænder – mere i løn!* De har stadig ikke fået en finger

eller en krone i forbedring. Denne gruppe er harm – og de er dobbelt harme over tomme løfter fra snart sagt alle kanter.

Flere andre store offentlige løngrupper har knyttet an til kravene og gjort sig rimelige forventninger til den kommende overenskomstfornyelse.

Det største forbund på området, FOA, og dets formand, Dennis Kristensen, signalerer, at der skal meget mere til, end hvad regeringen, S, DF og SF er kommet med.

- Jeg har været meget overrasket over at se en udlægning om, at der er tale om fem milliarder. Det er ren manipulation. Det er én komma syv milliarder, hverken mere eller mindre. Og det er penge, som vi til en vis grad ville få alligevel i 2009 i kraft af den reguleringsordning, der sikrer, at offentligt ansatte får en vis stigning, hvis de har en mindre lønudvikling end de privat ansatte. Det fremgår også af et notat fra Finansministeriet om udspillet, der taler om fremrykkede lønstigninger. Det er altså hunden, der fodres med sin egen hale, eller Kejsers nye klæder, siger han.

Tilbage til Løkke Rasmussen: Kartoffelkur er en ubehagelig ting. Den skærer i folks privatforbrug, hvilket rammer de fattige ekstra hårdt, da de i forvejen ikke har så meget at rutte med.

Løkke Rasmussen er imidlertid langt ude i overhalingssporet. Det er ikke sosu'ernes krav, der tilter økonomien. Der er overophedning af alle varer på alle hylder – allerede nu! – og der er ingen friværdis tilbage, der kan hjælpe de bugnende lagre. Tværtimod, så falder priserne på fast ejendom. It's pay back time. De kunstigt opskruede priser på obligationer, aktier med videre står til fald.

De offentligt ansatte med sympati fra resten af arbejderklassen bør benytte OK 2008 til regeringens fald kombineret med en miskredit til Thorning og Søvndal: Pay back-time! *FJ*